

ת"פ 22684/09/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד עידו שיפוני, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 22684-09-16 מדינת ישראל נ' שיפוני
לפני כבוד השופט ירון גת

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

נגד
עידו שיפוני - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד יוליה סיאני

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ועבירה אחת של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

עניינה של הכרעת דין זו באירוע, שהתרחש במהלך ישיבת מהו"ת/גישור בין הנאשם לבין המתלונן, שבמהלכו, על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם, עורך-דין במקצועו, איים על המתלונן ולאחר מכן תקף אותו בכך שהטיח בעצמה בפניו קנקן מלא במים וגרם לו לחבלה ממשית באפו. הכרעת הדין כוללת ניתוח של עדויות הצדדים וראיותיהם והכרעה בממצאי מהימנות ומשקל, בחינת טענות ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה ונזקים ראייתיים המובילים לשיטתה לזיכוי, ובחינת בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה שלא נכללה בכתב האישום. לאחר ניתוח ובחינה של הראיות, הטענות והבקשות מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולדחות את בקשת המאשימה להרשיעו בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה.

מבוא

כתב האישום

1. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 11.2.16 בסמוך לשעה 16:00, התקיימה פגישת גישור במשרדו של עמוד 1

המגשר, עו"ד חנן אדד, במשרדו שבתל אביב, שבה נכחו הנאשם, עו"ד עידו שיפוני, כמייצג אחד הצדדים להליך המשפטי, ומן הצד השני נכחו מר ג' ג' (להלן: "המתלונן"), ובא כוחו, עו"ד אלי הלם.

במהלך פגישת הגישור הקניט המתלונן את הנאשם, ואז איים הנאשם על המתלונן בכך שלקח לידי קנקן פלסטיק שהיה מונח על השולחן, ואמר למתלונן: "עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן לפרצוף". המתלונן השיב לנאשם: "את זה אני רוצה לראות". אז, תקף הנאשם את המתלונן באופן שהטיח את הקנקן בפניו של המתלונן בעוצמה, וזאת בפני המגשר ותוך הליך הגישור.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן חבלה של ממש בדמות חתך על פני גשר האף משמאל, אשר הצריך טיפול הדבקה בבית החולים.

לפיכך, הואשם הנאשם, כאמור, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ובביצוע עבירה של איומים.

2. יוער, כי במהלך המשפט, לאחר שהוגשו ראיות ונשמעו עדויות בעניין החבלה, הודיעה המאשימה כי תבקש להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק, ואכן בסיכומיה ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, בטענה כי הוכח שכתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן גם חבלה חמורה בדמות שבר באפו.

גדר הכפירה, הסכמות ומחלוקות

3. הנאשם כפר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום ושלל כי מעשיו מגבשים את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

4. אין חולק כי התקיימה ישיבת גישור במועד המצוין בכתב האישום, וכי בישיבת הגישור ובאירוע נכחו הנאשם, המתלונן, בא כוחו של המתלונן עו"ד אלי הלם, והמגשר, עו"ד חנן אדד.

5. במסגרת גדר הכפירה הבהיר הנאשם כי פגישת הגישור הייתה במסגרת הליך בו הוא עצמו היה בעל הדין ולא ייצג צד אחר. במהלך המשפט הוברר כי למעשה אין מחלוקת בסוגיה זו וכי אכן מדובר היה בהליך בו היה הנאשם עצמו בעל דין ולא מייצג. מובן, כי אין מדובר בעניין הנוגע לעובדות המגבשות את העבירות המיוחסות לנאשם.

6. הנאשם אישר כי במהלך הפגישה המתלונן הקניט אותו.

הנאשם אישר כי אחז את קנקן המים מהפלסטיק בידיו, אך שלל שאיים על המתלונן כמתואר בכתב האישום, אלא רק אמר לו "עוד מילה אחת ואתה חוטף את זה לפרצוף", כשכוונתו הייתה למים שבקנקן.

הנאשם טען כי המתלונן המשיך להקניט אותו ואישר שאמר לו בתגובה "את זה אני רוצה לראות".

7. לאחר מכן הנאשם שפך מים מהקנקן בפניו של המתלונן.

הנאשם כופר בכך שהטיח את הקנקן בפניו של המתלונן בעוצמה.

8. הנאשם כופר בטענה שנגרמה למתלונן חבלה כלשהי כתוצאה ממעשיו. לטענת הנאשם לאחר שפרכת המים המתלונן יצא מהחדר כשהוא אינו חבול ולאחר זמן מה שב לחדר כשנוזל אדום על פניו. הנאשם מכחיש כי מדובר בדם שירד מאפו של המתלונן כתוצאה ממעשיו, וטוען כי אינו יודע אם מדובר בדם ואם המתלונן היה

בכלל חבול בשלב זה, וכי ייתכן ששפך על עצמו במכוון נזול אדום, על מנת לסבך את הנאשם. כן טוען הנאשם כי אף אם המתלון היה חבול בשלב זה בפניו וירד לו דם, הרי שהחבלה לא נגרמה כתוצאה ממעשיו והוא אינו יודע מהי החבלה וממה נגרמה, וייתכן שהמתלון חבל בעצמו בכוונה מחוץ לחדר על מנת לסבך את הנאשם או שהמתלון נחבל בשוגג במהלך האירוע או לאחר שיצא מהחדר. כאמור, הנאשם מכחיש שנגרמה למתלון חבלה כלשהי כתוצאה ממעשיו - לא החבלה המתוארת בכתב האישום בדמות חתך, ובוודאי שלא החבלה לה טענה המאשימה תוך כדי ניהול ההליך בדמות שבר באף. עם זאת, הנאשם הסכים להגשת המסמכים הרפואיים מחדר המיון - 4/ת, תוך ויתור על חקירתו של הרופא מחדר המיון, ד"ר סטניסלב שיכמן (קרי בהסכמה לאמיתות תוכן דבריו של ד"ר שיכמן במסמכים האמורים), ובכך הנאשם הסכים למעשה שלמתלון היו החבלות המתוארות ב4/ת בעת שהגיע לחדר המיון.

9. הנאשם טען כי אף שמבחינה טכנית ייתכן שיש בשפיכת המים בפניו של המתלון כדי לגבש עבירה של "תקיפה סתם", הרי שאין להרשיעו בעבירה זו מחמת הגנה מן הצדק ומחמת זוטי דברים, באשר מעולם לא מוגשים כתבי אישום בגין שפיכת מים בלבד, בהיעדר עניין לציבור.

העדות שנשמעו והראיות שהוגשו

10. מטעם המאשימה העידו **פקד יניב פקטור**, שהיה ממונה על החקירה; **המתלון, מר ג' ג'**; בא כוחו של המתלון בישיבת הגישור, **עו"ד אלי הלם**; ו**ד"ר תום בן דוב**, אשר בדק את המתלון בחדר המיון בסמוך לאחר האירוע.

11. כמו כן, המאשימה הגישה, ללא התנגדות, את הראיות הבאות: הודעת הנאשם במשטרה מיום 23.5.16 (1/ת); מזכר "שיחה עם עוד" שערך פקד יניב פקטור מיום 6.3.16 (2/ת); תמונה בשחור-לבן של המתלון ובה נראים לכאורה חבלה טרייה באף ודם נזול (3/ת); 3 דפים מהמרכז הרפואי מאיר - "מכתב סיכום רפואי - שחרור מהמלרד מתאריך 11.2.16" בעניינו של המתלון, ו"מכתב סיכום סיעודי לשחרור מתאריך 11.2.16", בעניינו של המתלון (4/ת); 3 תמונות בצבע של המתלון - אחת בה נראים לכאורה חבלה טרייה באף ודם נזול, ושתיים בהן נראים לכאורה סימני חבלה בהחלמה באף ושטף דם מתחת לעין שמאל (5/ת); מסמך "סיכום ביקור" של המתלון אצל ד"ר זהר יואכimson, מומחה א.א.ג., מקופת חולים כללית מיום 16.2.18 (6/ת).

12. מטעם ההגנה העידו **הנאשם** עצמו, ו**ד"ר זהר יואכimson**, אשר בדק את המתלון בקופת חולים מספר ימים לאחר האירוע.

13. הנאשם זימן בתחילה לעדות מטעמו גם את המגשר, **עו"ד חנן אדד**. יוער כי המגשר לא זומן כעד מטעם המאשימה מאחר ולא נחקר במשטרה, מאחר שהמאשימה כיבדה את טענתו לחיסיון הליך הגישור ואת סירובו להיחקר ולהעיד נוכח החיסיון, ומאחר שהמאשימה סברה כי די בראיות שבידיה על מנת להגיש כתב אישום ולבסס את הרשעת הנאשם כנדרש בהליך פלילי. הנאשם, שטען כי יש בעדות המגשר כדי להביא לזיכויו, ביקש מהמאשימה, גם לאחר הגשת כתב האישום, במסגרת דיוני בית המשפט, לבצע השלמת חקירה ולחקור את המגשר או להזמין כעד במשפט. המאשימה סירבה להיעתר לבקשה, אף לאחר שבית המשפט המליץ לה לשקול לעשות כן. לפיכך, כאמור, הנאשם זימן את המגשר להעיד כעד מטעם ההגנה, והעד התייצב בבית המשפט. לאחר שהעד ביקש שלא להעיד מחמת חיסיון הליך הגישור, נתתי החלטה מנומקת לפיה לא חל במקרה דנן חיסיון, במיוחד לאור הסכמתם המפורשת והמודעת שני הצדדים להליך הגישור לוותר על החיסיון, הסכמה שניתנה לפני ותועדה בפרוטוקול. לאחר מתן ההחלטה ביקש העד שהות על מנת לשקול את עמדתו

ועל כן נדחה הדין מבלי שהעיד כעד מטעם ההגנה. לפיכך, נקבע מועד נוסף לשמיעת עדות המגשר כעד מטעם ההגנה. לאחר מכן העד הגיש בקשה בכתב להימנע מעדותו ולאפשר לו לענות על שאלות הצדדים בכתב חלף העדות. שני הצדדים התנגדו וסברו שנכון יהיה לשמוע את עדותו של העד בעל פה, בסדר הדין הרגיל. נוכח תגובת המאשימה, שציינה את חשיבות שמיעת עדות העד, הודיע הנאשם כי הוא מוותר על עדותו של העד המגשר כעד הגנה מטעמו, אך הסכים שהעד יעיד כעד מטעם המאשימה, ככל שהמאשימה תודיע על כך בתוך זמן נקוב. לאחר שהבהרתי שלא ניתן לחייב את הנאשם להעיד את העד כעד מטעם ההגנה, ובהמשך להחלטה בעניין אי תחולת החיסיון במקרה דנן, ולאור האינטרס הציבורי בדבר גילוי האמת ועשיית צדק ונוכח טענת הנאשם כי עדות המגשר תביא לזיכויו - הודיעה המאשימה כי היא מבקשת שהעד יעיד כעד מטעמה. בנסיבות המתוארות, בהיות העד עד ראיה אובייקטיבי, ניטרלי, ישיר ומידי לאירוע, לאחר ששני הצדדים להליך הגישור עמדו על הסכמתם לוותר על חיסיון הליך הגישור, ונוכח טענות הנאשם כי עדות המגשר תביא לזיכויו, מחד גיסא, וטענותיו למחדלי חקירה בעניין, מאידך גיסא - נעתרתי לבקשת המאשימה וקבעתי כי העד יתייצב להעיד במועד שנקבע. העד אכן התייצב להעיד בבית המשפט והחל למסור את עדותו כעד מטעם המאשימה. לאחר שהעד החל להעיד והנאשם הבין כי בכוונת העד לספר על אשר אירע באירוע עצר הנאשם לפתע את עדות העד והודיע כי הוא מתנגד לשמיעת העדות כעדות מטעם המאשימה באותו שלב. לאחר שבית המשפט הבהיר כי עדות העד תישמע, הודיע הנאשם כי הוא חוזר בו מהסכמתו ביחס לווייתורו על חיסיון הליך הגישור. הנאשם עמד על דעתו זו חרף מתן הזדמנות נוספת מצד בית המשפט לשקול את עמדתו ואת השלכותיה הראייתיות (זאת, נוכח העובדה שהנאשם הוא שטען למחדלי חקירה בעניין והוא שטען שעדות המגשר תביא לזיכויו וביקש את עדותו מלכתחילה, ונוכח העובדה שהמגשר כבר עמד על דוכן העדים והחל להעיד ולספר את אשר אירע ושמיעת המשך עדותו לא הייתה כרוכה בעיכוב או בעינוי דין נוספים). בנסיבות אלו, לא היה מנוס מלשחרר את העד מבלי שהעיד ומבלי שגרסתו ביחס לאירועים נשמעה בסופו של יום.

14. יוער עוד כי בישיבת ה-17.9.17 מסרה ההגנה כי תבקש להעיד מטעמה עוד שני עדים שיעידו ביחס לסכסוך בינו לבין חברת אxxxx, בה עובד המתלונן, וביחס לשימוש שנעשה באירוע נגד הנאשם. ההגנה מסרה כי העדים יוזמנו על ידה.

בסופו של יום, ההגנה לא העידה עדים אלו או עדים נוספים מטעמה.

על כן, מטעם ההגנה נשמעה רק עדות הנאשם.

15. כמו כן, הנאשם הגיש את הראיות הבאות: הודעת המתלונן במשטרה מיום 11.2.16 (נ/1); הודעת המתלונן במשטרה מיום 16.2.18, על צרופותיה (נ/2); הודעת המתלונן במשטרה מיום 5.4.16, על צרופותיה (נ/3); הודעתו של עו"ד אלי הלם במשטרה מיום 11.2.16 (נ/4); מכתב תלונה לוועדת האתיקה של מחוז תל-אביב בלשכת עורכי הדין שהגיש עו"ד אלי הלם בשם המתלונן ביום 18.2.16 (נ/5); תצהיר של המתלונן במסגרת תא"מ 27578-06-15 מיום 3.4.16 (נ/6); תצהיר של המתלונן במסגרת ת"א 17417-05-15 מיום 21.8.16 (נ/7); עותק מעתירה מנהלית שהגיש המתלונן כנגד לשכת עורכי הדין והנאשם במסגרת עת"מ 11082-05-17 מיום 7.5.17 (נ/8); עותק מעמודים 16-17 מתוך פרוטוקול דיון מיום 11.9.16 במסגרת ת"א 66892-03-15 (נ/9); עותק מ"בקשה דחופה להצבת איש משמר בית המשפט בדיון ההוכחות הקבוע ליום 11.9.2016" שהוגשה על ידי עו"ד אלי הלם במסגרת ת"א 66892-03-15 (נ/10); עותק מעמודים 8-9 מתוך פרוטוקול דיון מיום 6.9.16 במסגרת ת"א 66892-03-15 (נ/11); צילום מסך של טלפון נייד המכיל כותרות של חילופי הודעות שונות (נ/12).

דין והכרעה

16. לאחר בחינת כלל העדויות שנשמעו וכלל הראיות שהוגשו במשפט, לאחר קביעת ממצאי מהימנות ומשקל והענקת משקל ראיתי ממשי וניכר לעדויות המאשימה וראיותיה ומשקל ראיתי מוגבל לעדות הנאשם ולראיות ההגנה, לאחר בחינת טענות הצדדים באשר לעדויות ולראיות, לרבות בחינה מקיפה של טענות ההגנה למחדלי חקירה ולנזק ראיתי, ולאחר בחינת התקיימות יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום - אני סבור כי **המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בהליך פלילי והוכיחה את העובדות המתוארות בכתב האישום ברמה של מעל ומעבר לכל ספק סביר, ועל כן מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

17. בנוסף, לא מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק, מאחר וסבורני כי הדבר לא היה צודק והוגן בנסיבות המקרה וכי ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

ניתוח עדויות המאשימה וראיותיה

18. ניתוח עדויות המאשימה וראיותיה מעלה כי **המאשימה הציגה עדויות וראיות מהימנות וברות משקל ראיתי ניכר להוכחות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, שיש בכוחן להוות בסיס להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום ברמה של מעל לכל ספק סביר.**

עדות המתלונן וראיות המאשימה בעניין החבלה

19. המתלונן בעדותו הציג עצמו כסמנכ"ל בחברת "אxxxx", וסיפר על ההיכרות עם הנאשם, עת ייצג דיירים מול החברה באחד מפרוייקטי פנוי-בינוי של החברה. המתלונן סיפר על הסכסוך שהתפתח מול הנאשם, שהגיע אף לכדי תביעת לשון הרע שהגיש הנאשם כנגד המתלונן. במסגרת תביעה זו זומנו הצדדים לשיבת מהו"ת בפני המגשר עו"ד חנן אדד, בה נכחו הוא, בא כוחו עו"ד אלי הלם, הנאשם והמגשר. המתלונן הבהיר בעדותו כי הוא מוותר על חיסיון הליך הגישור מצדו ומוכן שהמגשר יעיד על כל מה שאירע, על מנת שמלוא התמונה תוצג בפני בית המשפט.

20. המתלונן סיפר בעדותו על ישיבת הגישור ואמר כי במשך 20 דקות הנאשם גידף וקילל אותו ואת החברה בה הוא עובד, וטען שהם עבריינים. בתגובה המתלונן אמר לנאשם שהוא עצמו עבריון. בשלב זה הנאשם נעמד והסתכל על הקנקן ואמר **"עוד דקה זה בפרצוף שלך"** (עמוד 10 לפרוטוקול, שורה 22).

המתלונן הוסיף ותיאר את המשך האירוע בעדותו: **"לא האמנתי ולא הבנתי עד אז עם מי אנחנו מתעסקים ואמרתי 'בוא נראה אותך' משהו בסגנון הזה, הוא תפס את הכד והטיח לי אותו בראש באזור הזה (מצביע על החלק העליון של האף בין העיניים) בהתחלה חשבתי שזה רק מים"** (עמוד 10, שורות 25-22). המתלונן הדגים את אופן הטחת הכד בפניו והוסיף: **"אנחנו ישבנו אחד מול השני כשבאמצע יש שולחן. הוא אוחז את הכד ביד שלו, לא זוכר איזה יד, ומניף את היד עם הכד בתנועה מבפנים כלפי חוץ ומטיח את הכד בפנים שלי במקום עליו הצבעתי"** (עמוד 10, שורות 28-26). בחקירה הנגדית שלל המתלונן כי לאחר דברי הנאשם כלפיו הוא רכן לעבר הנאשם קדימה בהתרסה או בהתגרות (עמוד 19, שורות 9-7).

המתלונן הוסיף שלאחר מכן היה בהלם ורץ לשירותים הסמוכים ואז: **"גיליתי שכל הפנים שלי מלאים בדם ויש לי**

חתך באף, בין העיניים (עמוד 10, שורות 30-31). לאחר מכן שב לאולם הדיונים להראות את החבלה למגשר ואז הלך יחד עם עו"ד הלם למשטרה להגיש תלונה, ומשם המשיך לבית החולים לתפוך את המקום. בחקירה הנגדית אמר כי לאחר האירוע שב לאולם ואז הלך למשטרה, וזאת במקום להזמין מיד משטרה למקום וללכת מיד לבית החולים, מאחר ולא ידע מה חומרת הנזק ומאחר ומעולם לא חווה אירוע כזה ולא ידע מה נכון לעשות. בדיעבד הוא מבין שהיה צריך להזמין משטרה למקום מיד (עמוד 19, שורה 28 - עמוד 20, שורה 9). המתלון שלל שהלך לבית החולים רק כדי להשיג תיעוד לביסוס התלונה במשטרה (עמוד 20, שורות 18-13).

לשאלת בית המשפט מדוע חשב בהתחלה שמדובר רק במים השיב: **"הרגשתי מכה, חשבתי שזה רק מים כי נשפכו לי מים על החולצה וחזרתי מהשירותים היה כבר דם על החולצה וראיתי את החתך. לשאלת בית המשפט לדעתי הקנקן נשאר ביד שלו בזמן ההטחה והוא לא העיף ולא שחרר אותו מהיד. בשלב הזה הייתי מעורפל ולא ראיתי"** (עמוד 11, שורות 7-10).

המתלון הוסיף שהקנקן היה: **"קנקן פלסטיק קשיח עגול צבעוני בגובה 40 ס"מ לערך עם ידית"**, והשולחן היה בערך ברוחב של 70 ס"מ (עמוד 12, שורות 7-9). בחקירה הנגדית הוסיף המתלון כי אף אם רוחב השולחן היה 90 ס"מ הנאשם יכול היה לפגוע בו מאחר שרכן קדימה לעברו (עמוד 19, שורות 15-16).

המתלון שלל מכל וכל את האפשרות שיצא מהאולם ללא חבלה וללא דם ואז פגע בעצמו וגרם לירידת דם, או שנפגע בשוגג באירוע או מחוץ לחדר, או שזה בכלל לא היה דם: **"שקר כמו שהבן אדם הזה רגיל לשקר"** (עמוד 12, שורות 18-20).

21. **בחקירה הנגדית** שלל המתלון כי החסיר פרטים חשובים בהודעותיו במשטרה, שלל כי יש התפתחות בגרסתו, ושלל כי ישנן סתירות מהותיות בין דבריו לבין דבריהם של אחרים ביחס לאירוע. המתלון הוסיף כי אינו זוכר במדויק פרטים שונים מהאירוע, כגון האם הוא והנאשם ישבו או עמדו באירוע, מאחר שמבחינתו אלו פרטים לא רלוונטיים (עמוד 18, שורות 13-32).

מחקירתו הנגדית של המתלון בידי הנאשם עלה עוד כי קיים סכסוך עסקי בין הנאשם ולקוחותיו לבין החברה בה עובד המתלון, שגלש אף לכדי סכסוך אישי בין הנאשם לבין המתלון. המתלון לא הסתיר בעדותו את כעסו על הנאשם, אך הסביר שהדברים לא נובעים מהסכסוך המקצועי אלא אך ורק מהתנהלותו האישית של הנאשם, לרבות ממעשיו החמורים כלפיו והפגיעה שפגע בו באירוע נשוא כתב האישום. המתלון אישר כי העלה את מעשי הנאשם נגדו באירוע גם במסגרת הליכים שונים ובפני גורמים שונים, אך הסביר שעשה זאת כאשר חשש מפגיעה נוספת מצד הנאשם או כאשר היה צורך ענייני להציג את התנהגותו של הנאשם ואופיו או להגיב לטענות קשות מצד הנאשם כלפיו וכלפי חברת xxxxxx.

22. **באשר לחבלה** העיד המתלון כי בבית החולים הדביקו לו את החתך ושלחו אותו לבדיקת רופא א.א.ג. רופא הא.א.ג. גילה שהעצם שבמעלה האף זזה ממקומה וזימן אותו לביצוע פרוצדורה של השבת העצם למקום (עמוד 11, שורות 12-14). לאחר מכן הלך לרופאים נוספים שקבעו שיש עוד שבר באף (עמוד 11, שורה 15). לדבריו, הלך לרופא א.א.ג. בקופת חולים ועשה צילום בו נמצאו שני שברים, והוא שלח את המסמכים בפקס למשטרה (עמוד 12, שורות 4-5). בהמשך הבהיר כי השברים התגלו בצילום נוסף שעשה חודש אחרי (עמוד 13, שורות 15-16). בחקירה הנגדית שב וסיפר שהחבלה כללה חתך בצד שמאל בחלק העליון של האף, הזזה של עצם הפירמידה, ושבר נוסף במרכז האף בחלק העליון (עמוד 12, שורות 25-27). כמו כן, המתלון השיב בחקירה הנגדית לטענות לפיהן מסר תיאורים שונים ביחס לחבלה בהזדמנויות שונות, והסביר, תוך שהוא נסער ומציג את תמונות החבלה, שלא מדובר בתיאורים שונים ושההבדלים בתיאורי החבלה הם לא מהותיים (כגון

היעדר הבדל ממשי בין תפירה להדבקה) ושלכל אורך הדרך סיפר על חבלה קשה באף שהצריכה טיפול רפואי ותמיד תיאר את המצב כפי שהיה ידוע לו באותה העת. עוד הוסיף כי נגרמה גם חבלה בפנים בדמות שטפי דם שנראו מספר ימים אחרי האירוע, כפי שניתן לראות בחלק מהתמונות שיש בידיו (עמוד 14, שורה 31). המתלון אישר שהתמונה **ת/3** היא תמונה של הפנים שלו בעת שהגיש את התלונה במשטרה, וכן אישר כי המסמכים הרפואיים **ת/4** הם המסמכים שקיבל מבית החולים לאחר ששוחרר. התמונה **ת/3** היא תמונה שהוגשה בשחור-לבן בה ניתן לראות את המתלון מצולם בתוך מבנה, וניתן להבחין בסימן הנחזה כחתך מדמם בחלק העליון השמאלי של האף, ממנו נוזלים שני שבילי נוזל הנחזה כדם במורד האף. המתלון הוסיף ואמר בעדותו כי מאז האירוע הוא סובל מכאבי ראש ומבעיות רפואיות אחרות, לרבות הפרעות בנשימה ובשינה (עמוד 12, שורות 15-17).

23. בכל הנוגע לחבלות שנגרמו למתלון הגישה המאשימה את התמונות - **ת/5**, ואת המסמכים הרפואיים מהמיון - **ת/4**, וכן העיד **ד"ר תום בן דב** ביחס **ת/4**.

בדיון ביום 17.9.17 הוגשו בהסכמה 3 תמונות צבעוניות של המתלון, שהביא עמו המתלון - **ת/5**. באחת מהתמונות הללו ניתן להבחין במתלון כשהוא לבוש באותם הבגדים שבתמונה **ת/3** והוא מצולם בחוץ באור יום, וניתן לראות סימנים הנחזים כחתך מדמם בחלק העליון השמאלי של האף ובשבילי דם במורד האף, בדומה מאוד לסימנים הנראים **ת/3**. בשתי תמונות נוספות ניתן להבחין במתלון כשבחלק העליון השמאלי של אפו סימן הנחזה כחתך מודבק בשלבי הגלדה ומתחת לעינו השמאלית סימן הנחזה לשטף דם.

מת/4, שהוא מכתב שחרור של המתלון ממלר"ד בי"ח מאיר מיום 11.2.16 בשעה 21:03, עולה כי המתלון הגיע למיון בית החולים בשעה 18:09, טען כי **הותקף לפני מספר שעות וקיבל מכה בפנים מחפץ כבד, והתלון על כאבים בפנים**. ד"ר שיכמן סטניסלב הבחין ב"**חתך על פני גשר האף משמאל**" וביצע הדבקה. הוא לא הבחין בסימני חבלה על הפנים. המתלון הופנה לייעוץ מחלקת א.א.ג. ונבדק על ידי ד"ר תום בן דב. ד"ר בן דב ציין **קיומה של חבלת פנים, ורושם לנפילה של הפירמידה משמאל** לאחר בדיקת מישוש. כמו כן ציין **שלא ניתן לשלול שבר אפי**. ד"ר בן דב הציג למתלון את אפשרויות הטיפול, לרבות אפשרות החזרת העצם למקומה באותו המועד או בתוך חמישה ימים או ניתוח פלסטי בעתיד. בסופו של הטיפול במיון המתלון שוחרר עם המלצה למעקב רפואי וחופשת מחלה ל-7 ימים.

ד"ר בן דב מסר בעדותו כי הוא רופא מתמחה בבית החולים מאיר במחלקת א.א.ג. משנת 2015, וכי הוא בדק את המתלון כיועץ מתמחה בא.א.ג. ד"ר בן דב התייחס **ת/4** והעיד כי עולה ממנו שהאבחנה שניתנה למתלון במיון כללה "**חבלת ראש ופנים**" ו"**חתך**", וכי בוצעה למתלון הדבקה, שהיא תחליף לתפרים. ד"ר בן דב הסביר את אבחנתו "נפילה של הפירמידה משמאל" ואמר כי מדובר **בשקיעה למטה של הצלע השמאלית של פירמידת האף, שזוהי סוג של תזוזה של העצם**. עוד הוסיף כי אין הכרח שזה קרה באותו הרגע, אך הוסיף ואמר כי **לאחר שעין בתמונה ת/3, החבלה הנראית בתמונה תואמת את מה שכתב בת/4 ותואמת את האבחנה של נפילת הפירמידה משמאל, והעד אף הצביע בתמונה על מקום נפילת הפירמידה** (עמוד 31, שורות 13-17). כמו כן, אמר העד כי **מניסיונו הקליני לא סביר שנפילת הפירמידה והשבר באף התרחשו שנים לפני כן, מאחר שהכל הגיע בהקשר של חתך וחבלת פנים** (עמוד 32, שורות 1-10). העד אישר כי רשם שלא ניתן לשלול שבר אפי, ואמר כי ביצע בדיקה ידנית מאחר והיא עדיפה על צילום, וכי צילום לא היה בהכרח מסייע לקבוע חד משמעית אם יש שבר. העד הוסיף ואמר כי הוא לא רשם שהבחין בנפוחות ושטפי דם וכי גם **ת/3** לא הבחין בכך, אך גם ציין כי מכה שאינה מחפץ חד יכולה לשבור את האף מבלי שיהיו שטפי דם ונפוחיות (עמוד 33, שורות 16-18). העד הוסיף וציין כי הסביר למתלון את אפשרויות הטיפול, וכי לא שכח שאנשים מבקשים לבצע טיפול במקום.

24. המתלון מסר מספר הודעות במשטרה. בהודעתו של המתלון במשטרה מיום 11.2.16 בשעה 16:28 (נ/1), ציין החוקר כי המתלון הופיע מולו עם "מכה מדממת במעלה האף וחולצתו אף מוכתמת". המתלון סיפר כי הותקף על ידי הנאשם באותו היום בסביבות השעה 16:00 במשרדו של המגשר עו"ד חנן אדד. המתלון סיפר: "הוא לקח כד מים ונתן לי איתו מכה בפניי וכתוצאה מכך נחבלתי באף". עוד הוסיף כי "לפני שנתן מכה איים שייתן לי מכה". כן אמר: "לדעתי יש לא רק חתך אלא גם פגיעה בעצם". המתלון ציין כי קודם לאירוע היה ויכוח מילולי ענייני.

ביום 16.2.16 הגיע המתלון למשטרה פעם נוספת והתלון על כך שמישהו השאיר מוט ברזל בכניסה לביתו באופן מאיים וציין כי הוא חושד בנאשם (נ/2). ביום 5.4.16 הגיע המתלון למשטרה פעם נוספת והגיש מסמכים אשר לדעתו מעידים על הנאשם ועל אופיו, וציין כי הוא מפרד מהנאשם (נ/3).

ביום 3.4.16 הגיש המתלון תצהיר במסגרת תא"מ 15-06-25758, ובו ציין, בין היתר, כי ביום 11.2.16 במהלך ישיבת מהו"ת הנאשם תקף אותו תקיפה חמורה כאשר הטיח בעוצמה בפרצופו קנקן מים וגרם לו לפגיעה באפו ובפניו, דבר שהצריך טיפול רפואי מיידי (נ/6). ביום 21.8.16 הגיש המתלון תצהיר במסגרת ת"א 15-05-17417, ובו ציין, בין היתר, כי בהליך של ישיבת מהו"ת התקיף אותו הנאשם באופן אלים, תקיפה שגרמה לו ל-2 שברים באף ולתפרים (נ/7). ביום 7.5.17 הגיש המתלון עתירה מנהלית כנגד לשכת עורכי הדין וכנגד הנאשם (עת"מ 17-05-11082), ובה ציין, בין היתר, כי במהלך ישיבת מהו"ת, בשיאו של הוויכוח, איים הנאשם על המתלון כי "ידחוף לו קנקן לפרצופו", וזמן קצר לאחר השמעת האיום, נטל הנאשם את הקנקן שהיה מונח על שולחן המגשר, והטיח אותו בעוצמה בפרצופו. עוד ציין בעתירה כי התקיפה האלימה גרמה לו לחתך עמוק באפו, שבר, דימום וכאבים בפניו, והוא פנה לקבלת טיפול רפואי מיידי במרכז הרפואי "מאיר" (נ/8).

במסגרת ת"א 15-03-66892 העיד עו"ד עופר אבן ואמר שהוא יודע שהטיחו בפניו של המתלון קנקן זכוכית, וזאת לאחר שהמתלון שלח לו תמונות של אפו השבור והמדמם ועדכן אותו שהוגשה תלונה במשטרה (נ/9). במסגרת אותו הליך אזרחי העיד גם המתלון עצמו ובמהלך עדותו הציג שתי תמונות שלו ואמר שכך נגמר הליך הגישור עם הנאשם וכך הוא נראה אחרי תקיפה חמורה שהנאשם תקף אותו (נ/11).

טענות הצדדים

25. **לשיטת המאשימה** עדותו של המתלון הייתה מהימנה מאוד ועל כן יש להעניק לה משקל ראייתי ממשי. המתלון הגיש את תלונתו למשטרה מיד לאחר האירוע, ובהמשך מסר למספר גורמים גרסה דומה ועקבית במהותה. עדות המתלון זוכה לחיזוקים ראייתיים רבים, הן בדמות עדותו של עד הראיה עו"ד אלי הלם, והן בתמונות ובמסמכים שהוגשו ביחס לחבלה שנגרמה לו כתוצאה מהתקיפה. המאשימה ערה לכך שהמתלון הוא עד מעוניין, באשר הוא מסוכסך עם הנאשם, אך היא אינה סבורה כי יש בכך כדי לפגוע במהימנותו ובמשקל עדותו.

26. **ההגנה**, לעומת זאת, סבורה כי עדותו של המתלון הייתה מגמתית, מתחמקת ובלתי מהימנה וכי לא ניתן להעניק משקל ראייתי כלשהו. המתלון הנו בעל עניין עסקי, כלכלי ואישי מובהק לפגוע בנאשם ולהזיק לו, ולאחר שהנאשם שפך עליו מים המתלון החליט לנצל את ההזדמנות על מנת להעליל עליו עלילת שווא במטרה לפגוע בו ו"לחסלו" כיריב עסקי, משפטי, ואישי. לטענת ההגנה תלונתו של המתלון במשטרה הייתה לאקונית, וגרסתו הייתה מתפתחת ולא עקבית. ניתן למצוא בגרסאות שמסר המתלון בהזדמנויות שונות פרכות וסתירות

פנימיות בסוגיות מהותיות, הן באשר לאופן התרחשות האירוע והן באשר לחבלה לכאורה ולהתנהגות המתלונן לאחר האירוע. כמו כן, יש סתירות מהותיות בין גרסתו של המתלונן לבין גרסתו של עו"ד אלי הלם.

הכרעה בעניין מהימנות עדות המתלונן ומשקלה

27. לאחר בחינת עדות המתלונן, לרבות בחינת התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדות ומאותות האמת בה, ולרבות בחינה פנימית של פירוט, עקביות, אחידות, קוהרנטיות, פרכות וסתירות ובחינה חיצונית למול עדויות וראיות אחרות, ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי היטב את העניין שיש למתלונן כנגד הנאשם ואת משמעותו - באתי לכלל מסקנה כי **מדובר בעדות מהימנה שיש להעניק משקל ראייתי ממשי**.

28. אין מחלוקת כי בין הנאשם לבין המתלונן קיים סכסוך עסקי, כלכלי ואישי נוקב. איש מהצדדים לא חלק על כך כי היכרותם של הנאשם והמתלונן החלה על רקע ייצוגו של הנאשם דיירים המצויים בסכסוך עסקי ומשפטי מול החברה בה עובד המתלונן. כמו כן, איש לא חלק על כך כי עד מהרה הסכסוך גלש גם לכדי סכסוך אישי נוקב בין הנאשם לבין המתלונן והחברה בה הוא עובד, וסכסוך זה הדרדר אף להגשת תביעות משפטיות אישיות (כמו התביעה שבמסגרתה התקיים הליך גישור המהו"ת נשוא כתב האישום). מכאן, ברי כי למתלונן עניין עסקי, כלכלי ואישי כנגד הנאשם, וכי המתלונן וחברתו יכולים להפיק תועלת מפגיעה בנאשם. על רקע האמור, ראיתי להזהיר את עצמי אזהרה רבתי בבואי לבחון את עדות המתלונן, ועל כן מצאתי צורך לבצע בחינה קפדנית במיוחד של עדות המתלונן וכן לדרוש חיזוקים חיצוניים ממשיים לעדות בטרם אמצא אותה מהימנה ואעניק לה משקל ראייתי ממשי.

29. על רקע האזהרה העצמית האמורה, ולאחר שבחנתי את עדות המתלונן בקפידה יתרה, **התרשמותי הבלתי אמצעית מהמתלונן בעדותו ומאותות האמת שעלו מהעדות, היא כי מדובר בעדות מהימנה, כנה, משכנעת ואמיתית**. המתלונן מסר בביטחון עדות מפורטת, ברורה, עקבית, אחידה וקוהרנטית. הגם שניכר כי המתלונן טעון וכעוס מאוד כלפי הנאשם, לא התרשמתי כי עדותו הייתה מגמתית או מופרזת. הרושם האותנטי שהותיר המתלונן בעדותו הוא כי מדובר באדם שחוזה טראומה פיסית ונפשית לא פשוטה, ועל רקע זה הוא נסער, נרגש וכעוס כלפי הנאשם. ניכר כי הטרומה שחוזה המתלונן צפה ועלתה גם בעת חקירתו הנגדית על ידי הנאשם במשפט, באשר העד היה נרגש ונסער ואף ציין כי קשה לו לראות את הנאשם. על אף זאת, המתלונן לא תיאר את האירוע בעדותו בצורה מוגזמת או מופרזת, וחזר על מהות הדברים שמסר לכל אורך הדרך ביחס לליבת האירוע ולתוצאותיו, החל מחקירתו הראשונה במשטרה בסמוך מאוד לאחר האירוע.

30. אינני סבור גם כי פעולות המתלונן לאחר הגשת התלונה במשטרה מלמדות על מגמתיות פסולה מצדו, שמטרתה לפגוע בנאשם תוך העללת עלילות שווא, וזאת הגם שברור ומובן שהמתלונן פעל במרצות כנגד הנאשם ולא נמנע מלציין את אירוע התקיפה בהקשרים שונים. ניכר כי התלונה שהגיש המתלונן ביום 16.2.16 (נ/2), הגשת המסמכים הנוספים למשטרה (נ/3), והטענות שהועלו במסגרת הליכים משפטיים שונים בין הצדדים (נ/6, נ/7, נ/8 ו-נ/11) - נבעו מחששו האותנטי של המתלונן מפני הנאשם, מדאגתו כי יבולע לו ומרצונו למיצוי הדין עם הנאשם, ולא מתוך ניסיון להעליל על הנאשם עלילות שווא שיסבכו אותו ויסייעו למתלונן ולחברה בה הוא עובד במאבקם נגד הנאשם ולקוחותיו. עוד ניכר כי באף אחד מהמסמכים והפניות האמורות המתלונן לא הציג נתונים לא נכונים, ונראה כי פעולותיו נבעו מתוך חשש אמיתי ומתוך רצון כן למיצוי הדין באופן מלא וצודק עם הנאשם.

31. כמו כן, לא התרשמתי כי עדות המתלון הייתה מתחמקת או מתפתחת. כאמור, העד מסר עדות מפורטת, ברורה ועקבית, שכללה תיאור בהיר מאוד של מהות האירוע ותוצאותיו. המתלון אכן העיד כי אינו זוכר פרטים מסוימים, כגון מי מהצדדים עמד או ישב בשלבי האירוע השונים, אך מדובר בפרטים בעלי חשיבות משנית יחסית, ועל כן אי זיכרונם של המתלון ביחס לפרטים אלו הוא מובן וטבעי, בהתחשב בטיבו הסוער והמרגש של האירוע ובזמן שחלף. למעשה, העובדה שהמתלון מסר כי אינו זוכר פרטים מסוימים אלו, במקום להוסיף תשובות שיחזקו את גרסתו ויפגעו בנאשם, מלמדת על האותנטיות של העדות ועל היעדר המגמתיות בה.

32. **בחינה פנימית קפדנית וזהירה של עדות המתלון וגרסאותיו בחקירה ובמקומות נוספים מעלה אף היא כי מדובר בעדות מהימנה, באשר גרסאות המתלון היו ברורות, מפורטות, עקביות, אחידות וקוהרנטיות, ובאשר לא נתגלו פרכות וסתירות פנימיות של ממש בסוגיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין.** כל זאת, אף בהתחשב בעניין שיש למתלון כנגד הנאשם.

המתלון מסר לראשונה את גרסתו במשטרה בסמוך מאוד לאחר האירוע (כחצי שעה), לאחר שיצא לתחנת המשטרה להגיש תלונה ישירות ממשרדו של המגשר. בשים לב לטיבו הנקודתי של האירוע, מצאתי את הודעתו הראשונה של המתלון במשטרה (נ/1) מפורטת וברורה דיה, ואין בידי לקבל את הטענה שמדובר בהודעה לאקונית, על אף שמדובר בהודעה קצרה. כבר בהודעה זו מסר המתלון בבהירות את גרסתו הברורה שכללה את תיאור מהות האירוע ותוצאותיו - המתלון הציג את פרטי הזמן, המקום וההקשר שאינם שנויים במחלוקת, סיפר שקודם לאירוע היה ויכוח מילולי בין הצדדים, סיפר שהנאשם איים שייתן לו מכה, סיפר שלאחר מכן הנאשם מימש את האיום ולקח כד מים ונתן לו איתו מכה בפנים, וסיפר שכתוצאה מהמכה עם הכד הוא נחבל באף, ושמעבר לחתך ייתכן שיש גם פגיעה בעצם. תיאור זה כולל **תיאור מלא של כל הפרטים המהותיים הנכללים בליבת האירוע**. העובדה שלא נכתב בהודעה זו כי מדובר בכד פלסטיק אינה מהווה חוסר מהותי היורד לשורש העניין, שכן גם לא צוין בהודעה שמדובר בכד מחומר אחר אלא נאמר פשוט "כד מים" (יוער עוד, כי טענת הנאשם שהמתלון אמר לגורם אחר כי מדובר ב"כד זכוכית" לא בוססה כלל ועיקר, ונותרה כטענה סתמית הנסמכת על קטעי ראיות לא ברורות ולא קבילות).

המתלון חזר על תיאור זה בעקביות בכל יתר גרסאותיו שנמסרו לאחר מכן, לרבות בעדותו בפני בית המשפט. כך, **בנ/6** מסר המתלון כי במהלך ישיבת מהו"ת הנאשם תקף אותו תקיפה חמורה כאשר הטיח בעוצמה בפרצופו קנקן מים וגרם לו לפציעה באפו ובפניו, דבר שהצריך טיפול רפואי מיידי; **בנ/7** חזר המתלון ומסר כי בהליך של ישיבת מהו"ת התקיף אותו הנאשם באופן אלים, תקיפה שגרמה לו ל-2 שברים באף ולתפרים; **בנ/8** חזר וסיפר כי במהלך ישיבת מהו"ת איים עליו הנאשם כי "ידחוף לו קנקן לפרצופו", וזמן קצר לאחר השמעת האיום, נטל הנאשם את הקנקן שהיה מונח על שולחן המגשר, והטיח אותו בעוצמה בפרצופו, וגרם לו לחתך עמוק באפו, שבר, דימום וכאבים בפניו, והוא פנה לקבלת טיפול רפואי מיידי; **ובנ/11** העיד המתלון והציג שתי תמונות שלו ואמר שכך נגמר הליך הגישור עם הנאשם וכך הוא נראה אחרי תקיפה חמורה שהנאשם תקף אותו.

גם בעדותו בבית המשפט לפני חזר המתלון וסיפר כי לאחר חילופי דברים בין הצדדים במסגרת ישיבת מהו"ת הנאשם נעמד והסתכל על הקנקן ואיים עליו "עוד דקה זה בפרצוף שלך", ולאחר מכן הנאשם תפס את הכד והטיח אותו בפניו, בחלק העליון של האף בין העיניים, ולאחר מכן המתלון גילה שפניו מלאים בדם ויש לו חתך באף, ואז הלך למשטרה להגיש תלונה ובהמשך ניגש לקבל טיפול רפואי.

הנה כי כן, החל מההודעה הראשונה במשטרה וכלה בעדות בבית המשפט מסר המתלון גרסה בעלת ליבה ברורה, עקבית, קוהרנטית ואחידה, של תיאור מהות האירוע ותוצאותיו, לפיה האירוע התרחש במסגרת ישיבת מהו"ת,

לאחר ויכוח מילולי בין הצדדים, כאשר הנאשם איים שייתן לו מכה עם כד המים ולאחר מכן לקח את כד המים שהיה על השולחן ונתן לו איתו מכה בפנים, שגרמה לחבלה ממשית באף בדמות חתך מדמם ופגיעה אפשרית גם בעצם.

33. אינני סבור כי קיימות בגרסאות המתלון פרכות או סתירות פנימיות של ממש בסוגיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין. באופן טבעי, רגיל והגיוני, בשים לב לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע, ובשים לב לחלוף הזמן, יכולים להתגלות שינויים ואי התאמות בין גרסה לגרסה, ואכן ישנן כאלו בגרסאות המתלון. אולם, אין המדובר בסתירות של ממש, ובוודאי שלא בסתירות בסוגיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, וזאת גם כשאני לוקח בחשבון את עניינו של המתלון כנגד הנאשם. כך, המתלון מסר בהזדמנויות שונות כי נזקק לתפרים ובהזדמנויות אחרות כי נזקק להדבקה. סבורני כי מדובר בניואנס לשוני משני ולא מהותי, אשר אינו מהווה סתירה של ממש ואינו מעיד על מגמתיות כלשהי. בדומה, העובדה שהמתלון לא ציין בכל הזדמנות כי נגרמו לו גם שטפי דם בפנים, אינה מהווה סתירה של ממש, מאחר וליבת החבלה נעוצה בפגיעה באף, שתוארה בעקביות, ושטפי הדם הם משניים, וכן מדברי המתלון עלה כי שטפי הדם ניכרו לעין רק בחלוף מספר ימים ולכן לא ניתן היה להבחין בהם בסמוך לאחר האירוע (ועל כן גם הרופאים במיון לא הבחינו בהם). כך גם העובדה שהמתלון לא סיפר בבירור מראשית גרסאותיו כי נגרמו לו שני שברים באף אינה מהווה סתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין, מאחר שהמתלון לא היה מודע לעובדה שנגרמו לו שני שברים בתחילת הדרך, והדבר נודע לו רק לאחר זמן ולאחר ביצוע מספר בדיקות. כמו כן, סבורני כי ליבת העניין בנוגע לחבלה נעוצה בכך שנגרמה למתלון חבלה של ממש גם בעצם האף, ועובדה זו צוינה על ידי המתלון בעקביות לכל אורך הדרך החל מהתלונה הראשונה במשטרה, כאשר להיקף המדויק של החבלה ולמספר השברים הייתה חשיבות פחותה בעיני המתלון, והפירוט שמסר בעניין זה נבע מכך וכן מכמות המידע שהייתה בידיו בכל שלב. באופן כללי, בחינת כלל גרסאות המתלון ביחס לחבלה שנגרמה לו באירוע מעלה כי המתלון לא מסר תיאורים שונים מהותית ביחס לחבלה, וככל שישנם הבדלים בתיאורי החבלה הרי שהם לא מהותיים ואינם יורדים לשורש העניין. לכל אורך הדרך המתלון סיפר על חבלה קשה באף, לרבות בעצם, שהצריכה טיפול רפואי, וניכר כי הוא הקפיד לתאר בכל הזדמנות את המצב כפי שהיה ידוע לו באותה העת, ושלא בצורה מגמתית במיוחד. בנוסף, העובדה שהמתלון לא זכר בעדותו פרטים שונים באירוע, כגון מי ישב ומי נעמד ומתי, ומתי בדיוק אחז הנאשם בקנקן, תואמת את טיבו הסוער והמרגש של האירוע ואת הזמן שחלף, ובוודאי שלא מדובר בפרכה בסוגיה מהותית היורדת לשורש העניין.

אינני סבור גם כי גרסת המתלון לוקה בפרכות או בחוסר היגיון, או כי התנהגותו מעידה על בדיית עלילת שווא במטרה לפגוע בנאשם. למעשה, בחינת גרסת המתלון והתנהגותו, אף כשאני לוקח בחשבון את העניין שיש למתלון כנגד הנאשם, מעלה כי, בשים לב לטיבו הסוער והמרגש של האירוע, **מדובר בגרסה הגיונית, סבירה וקוהרנטית, ובהתנהגות אותנטית וטבעית, שאינה מלמדת על מגמתיות להפלת הנאשם.** המתלון הגיב לאירוע בצורה טבעית וסבירה, עת יצא בתחילה לשירותים על מנת לבדוק ולבחון את מצבו, לאחר מכן שב לאולם נסער כדי להראות לנוכחים את החבלה שנגרמה לו, ובהמשך סר מיד לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה ומשם המשיך לבית החולים כדי לקבל טיפול.

בשים לב לטיב האירוע, לסערת הרגשות ולאדרנלין המציף אדם במצב כזה, אין תמה כי המתלון לא הבחין מיד שנחבל ובתחילה סבר שרק נשפכו עליו מים וכי רק לאחר רגיעה ובדיקה בשירותים הבחין בחבלה ובדם.

ההגנה אינה מכחישה כי המתלון שב לאולם כשעל אפו נחזים החבלה והדם הנראים בתמונות שהוגשו (ת/3 ות/5). ההגנה גם לא הכחישה למעשה כי בעת שהמתלון הגיע לבית החולים היו לו החבלות המתוארות במסמכים הרפואיים (המסמכים ת/4 הוגשו בהסכמה, תוך ויתור ההגנה על חקירתו של ד"ר סטניסלב שיכמן, קרי קבלת דבריו

במסמכים אלו כראיה לאמיתות תוכנם). טענת ההגנה, לפיה המתלון לא נחבל באירוע, אלא נחבל לאחר שיצא בדרכו לשירותים, או שנחבל בטעות במהלך האירוע, או שגרם לעצמו חבלה מכוונת או שכלל לא נחבל וזיף מראה של חבלה ודם, היא טענה מופרכת ונעדרת כל יסוד בראיות, בהיגיון הפשוט ובשכל הישר. הסבירות כי המתלון ייחבל בדרכו לשירותים בדיוק באותו המקום בו על פי הנטען ספג את חבטת הכד היא קלושה עד אפסית. כך גם הסבירות שהמתלון יגרום לעצמו במכוון חבלה חמורה באף, כעולה מהתמונות, מהמסמכים הרפואיים ומעדויות הרופאים, היא קלושה, אף בהתחשב בעניין של המתלון כנגד הנאשם ובתועלת הרבה הלכאורית שיכולה לצמוח לו ולחברה בה הוא עובד מפגיעה בנאשם. נדרשות יכולות פיסיות ונפשיות מיוחדות על מנת שאדם יגרום לעצמו פגיעה עצמית שכזו בנסיבות כאלו, אף אם הדבר יכול לסייע לו לקדם את ענייניו, ולא התרשמתי כי המתלון ניחן ביכולות אלו. גם האפשרות שהמתלון נחבל בטעות במהלך האירוע אינה סבירה כלל, שכן הנאשם עצמו אומר שלא ראה דבר שכזה. בנוסף, גם האפשרות שהמתלון זיף מראה של חבלה ודם בעת שיצא מהאולם והלך לשירותים היא קלושה עד בלתי אפשרית, וזאת הן מאחר שהדבר מצריך צפייה מראש של האירוע שקרה והצטיידות מראש של המתלון בחומר המדמה דם, ובלתי סביר בעליל שאלו התקיימו במקרה דנן, והן מאחר שמהתמונות, מהמסמכים הרפואיים ומעדויות הרופאים עולה בבירור כי המתלון אכן נחבל באירוע חבלה של ממש וכי לא מדובר בזיוף או בבדיה של חבלה. למעשה, כאמור, הנאשם עצמו הסכים שלמתלון היו החבלות המתוארות ב**ת/4** בעת שהגיע למיון, זמן לא רב לאחר האירוע (כשעתיים), ונתון זה אינו מתיישב עם היעדר חבלה כלשהי וזיוף סימני החבלה והדם (ולמותר לציין עד כמה קלושה האפשרות, שאף לא הועלתה על ידי הנאשם, שהמתלון גרם לעצמו חבלה מכוונת בדרכו לבית החולים אחרי שזיף כביכול את סימני החבלה והדם קודם לכן).

אין ממש גם בטענת ההגנה לפיה אין אפשרות שהמתלון ספג באירוע מכה מהכד שגרמה לחבלה הנטענת ולשבר באף וזאת מאחר שהמתלון לא צעק ולא התמוטט ואף הצליח לנהוג לאחר מכן. ראשית, ההגנה לא ביססה טענה זו בראיה כלשהי, כל שכן בראיה רפואית מקצועית, והדברים גם לא עלו מעדויות הרופאים שהעידו במשפט. שנית, בשים לב לטיב האירוע, לטיב החבלה ולרמות האדרנלין באירוע שכזה, אשר גם גרמו לכך שבתחילה המתלון לא הבחין שנחבל, אין תמה כי המתלון לא צעק ולא התמוטט. כן, בשים לב לטיב החבלה, אין כל הכרח שהנאשם לא יוכל לנהוג לאחר מכן. במקביל, יצוין כי זמן קצר לאחר האירוע המתלון דיווח כי הוא סובל מכאבים. במכלול הנתונים, תגובת המתלון לחבלה והתנהגותו לאחר מכן תואמות את הנסיבות ואת ניסיון החיים.

העובדה שהמתלון בחר לגשת ראשית לתחנת המשטרה ולאחר מכן ניגש לקבלת טיפול רפואי בחדר המיון הקרוב לביתו, וזאת חלף הזמנת משטרה ואמבולנס למקום, אינה פוגמת באותנטיות של התנהגותו ואינה מכתימה אותה במגמתיות פסולה, וזאת גם בהתחשב בעניין שיש למתלון כנגד הנאשם. המתלון הסביר בעדותו כי פעל כך מאחר ולא ידע באותה העת מה חומרת הנזק ומאחר ומעולם לא חווה אירוע כזה ולא ידע מה נכון לעשות, וכן שלל שהלך לבית החולים רק כדי להשיג תיעוד לביסוס התלונה במשטרה. בשים לב לטיבו הסוער והמרגש של האירוע ולטיב הפגיעה, אני מקבל הסברו זה של המתלון כהסבר משכנע, סביר והגיוני, אשר מתיישב עם ניסיון החיים במצבים דומים ותואם את נסיבות האירוע והמעורבים. לא התרשמתי, לאחר עיון במסמך **ת/4** ולאחר שמיעת עדות **ד"ר בן דב**, כי התנהגות המתלון במיון הייתה מגמתית, וגם **ד"ר בן דב** אישר בעדותו כי סירובו של המתלון לקבל טיפול מידי במקום הוא מגיטימי וכי נדיר שאנשים במצבו מבקשים לקבל טיפול במקום. המתלון אף הוסיף בעדותו כי בדיעבד הוא מבין שהיה צריך להזמין משטרה למקום מיד, וגם בכך יש כדי לחזק את האותנטיות של התנהגותו ואת הסבירות של גרסתו.

המתלון מסר בעדותו תיאור פיסית של הקנקן ושל השולחן ותיאור כללי של האופן בו חבט בו הנאשם עם הקנקן. תיאוריו של המתלון הגיוניים וסבירים ומתיישבים עם האופן בו תיאר קודם לכן את קרות האירוע ואת החבלה. איני

סבור כי יש ממש בטענת ההגנה לפיה קנקן פלסטיק ובו מים לא יכול לגרום לחבלה שנגרמה למתלונן, והדבר אף לא עלה מעדויות הרופאים, שדווקא קבעו כי החבלות שראו אצל הנאשם תואמות את תיאור מנגנון החבלה על ידו. כמו כן, אין ממש בטענת ההגנה לפיה נוכח היות הנאשם ימני הטחת הכד בפניו של המתלונן בתנועת פתיחה, כפי שתיאר המתלונן, הייתה אמורה לגרום בהכרח לנזק בצד ימין של האף והפנים ולא בצד שמאל. הנאשם לא ביסס טענתו זו בראיות מקצועיות כלשהן, וכאמור, הרופאים שהעידו דווקא קבעו כי מנגנון החבלה שתיאר המתלונן תואם את החבלות שנצפו, ועל כן, ובשים לב לטיב האירוע ולכך שהמתלונן אינו זוכר במדויק את כל פרטי ההתרחשות הטכנית באירוע, לרבות את מיקומי הצדדים ותנועותיהם המדויקות באירוע, אין הכרח כי המתלונן אמור היה להיפגע דווקא בצד ימין (כך, ייתכן שהמתלונן הזיז את ראשו, בניסיון התחמקות, לכיוון צד ימין וכך נחבל בצד שמאל). באשר לרוחב השולחן וייתכנות הפגיעה הנטענת במתלונן - המתלונן העיד כי גם אם רוחב השולחן היה 90 ס"מ ויותר הנאשם עדיין יכול היה לפגוע בו מאחר שרכן קדימה לעברו, והסבר זה סביר ומניח את הדעת. לטענת הנאשם כי המתלונן היה מוכן לקראת הגעת הקנקן לפניו ועל כן נסוג לאחור, וכי המתלונן יכול היה לעצור את המכה עם ידו, ומכאן שלא ניתן היה לפגוע בו, אין כל ביסוס בראיות, ודברי המתלונן בעדותו כי לא האמין שהנאשם יממש את איומו דווקא סותרים טענות אלו. עוד יש לזכור כי מדובר בהתרחשות מהירה ומרגשת. על כן אין כל קושי או פרכה בתיאורים של המתלונן את האירוע, מבחינת הייתכנות הפיסית של התקיפה והחבלה כמתואר על ידי המתלונן.

אין ממש גם בטענת ההגנה כי התמונה בת/5, שבה נראים החתך והדימום, לא צולמה בתום החקירה במשטרה, כדברי המתלונן, מאחר שהתמונה צולמה באור יום וחקירת המשטרה לא הסתיימה באור יום. ראשית, הודעת המתלונן במשטרה החלה בשעה 16:28 והיא לא הייתה ארוכה (ההודעה נפרשת על פני חצי עמוד). על כן, על אף שמדובר בחודש פברואר, לא מן הנמנע כי החקירה הסתיימה כשבחוף עוד היה אור יום (וההגנה לא הגישה מסמך רשמי וקביל לגבי שעת השקיעה באותו היום). שנית, כאמור לעיל, סימני החתך והדימום כמו גם בגדי המתלונן בת/5 זהים לאלו שבת/3, ואף הנאשם לא טען שאלו אינם הסימנים שנראו על המתלונן לאחר האירוע. על כן, ברי כי מדובר בצילום שנערך במועד כלשהו לאחר האירוע וטרם הטיפול הרפואי במיון, ואף אם המתלונן התבלבל והתמונה בת/5 צולמה לפני החקירה ולא לאחריה, אין לכך כל משמעות, ובוודאי שלא מדובר בפרכה מהותית היורדת לשורשו של עניין.

34. **בחינה חיצונית קפדנית וזהירה של עדות המתלונן** למול עדויות וראיות אחרות מעלה כי **עדות המתלונן מתיישבת היטב עם כלל הראיות שהוגשו ועם כלל העדויות שנשמעו, כי אין סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין בין עדות המתלונן לבין העולה מיתר הראיות והעדויות, ולמעשה הראיות והעדויות הנוספות והחיצוניות לעדות המתלונן מספקות חיזוק חיצוני ממשי לעדותו.** זאת, אף בהתחשב בעניין שיש למתלונן ולעדים אחרים נגד הנאשם.

35. עדות חיצונית מרכזית התומכת והמחזקת באופן מובהק בעדות המתלונן היא **עדותו של עו"ד אלי הלם**. כפי שיפורט בהמשך, על אף שעו"ד הלם הוא בא כוחו של המתלונן והוא בעל עניין מסוים נגד הנאשם ובעד המתלונן, הרי שמצאתי את עדותו מהימנה מאוד ובעלת משקל ראייתי ניכר. עו"ד הלם נכח באירוע לצד המתלונן והיה עד ראייה ישיר, מידי וקרוב לאירוע, בזמן אמת.

עו"ד הלם מסר בעדותו ובהודעתו במשטרה תיאור של האירוע ושל החבלה שנגרמה למתלונן באופן דומה ביותר לעדות המתלונן. כמו כן, עו"ד הלם תיאר את השתלשלות העניינים לאחר האירוע, לרבות הדברים שנאמרו לאחר מכן בחדר הגישור והפניה למשטרה, באופן הדומה במהותו לדברי המתלונן. לא מצאתי סתירה מהותית היורדת לשורש העניין בין עדותו של עו"ד הלם לבין עדות המתלונן, וכל הפערים ואי ההתאמות בין עדותו של המתלונן לעדותו של עו"ד הלם הם בסוגיות משניות ואינם יורדים לשורשו של עניין, והם טבעיים ואף מתבקשים בשים לב

לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע. כך, למשל, ביחס להבדלים בין המתלון לבין עו"ד הלם באשר למהלך הדימום מאפו של המתלון ולמועד בו פרץ הדימום ובאשר לתגובות ולפעולות המדויקות של המתלון מיד אחרי האירוע - מדובר בפערים לא מהותיים, בסוגיות משניות יחסית, שהם אך טבעיים ומתבקשים בשים לב לטיבו האמור של האירוע ולמצבו של המתלון מיד לאחר התקיפה, כשהוא המום ומוצף אדרנלין, באופן שבהחלט יכול להסביר מדוע חלף זמן עד אשר הבחין בכך שהוא מדמם. מכאן, **שעדותו של עו"ד הלם, כפי שתפורט בהמשך, מחזקת עד מאוד עדות המתלון.**

36. אינני סבור כי העולה מעדותו של עו"ד עופר אבן במסגרת ת"א 66892-03-15 (נ/9), שידוע לו שהטיחו בפניו של המתלון קנקן זכוכית, מהווה סתירה ממשית ומהותית לעדות המתלון. ראשית, עו"ד אבן לא זומן להעיד לפני במשפט וכל שהוגש הוא קטע מפרוטוקול של עדותו בתיק אחר, שהוא בגדר עדות שמיעה לא קבילה בענינו. שנית, לא עולה מנ/9 כי עו"ד אבן טוען שהמתלון אמר לו שמדובר בכד זכוכית, אלא עולה רק שהמתלון שלח לו תמונות של אפו השבור והמדמם ועדכן אותו שהוגשה תלונה במשטרה, וגם המתלון לא אישר שאמר לעו"ד אבן שמדובר בכד זכוכית, ועל כן לא מן הנמנע שמדובר בהסקת מסקנות או בבלבול מצדו של עו"ד אבן, וכל עוד העד לא זומן להעיד לפני לא ניתן להסיק כל מסקנה המלמדת על סתירה כלשהי בגרסאות המתלון, כל שכן סתירה מהותית.

37. ראיות חיצוניות נוספות המחזקות את עדות המתלון הן **תמונות המתלון שהוגשו בהסכמה - ת/3 ות/5.** בתמונה **ת/3** ניתן לראות את המתלון מצולם בתוך מבנה, וניתן להבחין בסימן הנחזה כחתך מדמם בחלק העליון השמאלי של האף, ממנו נוזלים שני שבילי נוזל הנחזה כדם במורד האף. באחת מהתמונות בת/5 ניתן להבחין במתלון כשהוא לבוש באותם הבגדים שבתמונה בת/3 והוא מצולם בחוץ באור יום, וניתן לראות סימנים הנחזים כחתך מדמם בחלק העליון השמאלי של האף ובשבילי דם במורד האף, בדומה מאוד לסימנים הנראים בת/3. בשתי תמונות נוספות בת/5 ניתן להבחין במתלון כשבחלק העליון השמאלי של אפו סימן הנחזה כחתך מודבק בשלבי הגלדה ומתחת לעינו השמאלית סימן הנחזה לשטף דם (שטפי הדם אף צוינו על ידי ד"ר יואכים שבדק את המתלון לאחר 5 ימים בקופת חולים - ת/6).

תמונות אלו, אשר הוגשו בהסכמה, תוך שההגנה מסכימה כי המתלון אכן נראה כפי הנצפה בת/3 בעת שחזר לאולם לאחר שיצא לשירותים, מחזקות את עדות המתלון. לאחר שדחיתי את טענת ההגנה לכך שהמתלון נחבל בעת שיצא מהחדר, או שחבל בעצמו בכוונה, או שכלל לא מדובר בחבלה אמיתית, ברי כי **יש בתמונות האמורות כדי לחזק באופן ממשי את עדות המתלון, באשר הן מתיישבות בדיוק רב עם תיאור האירוע והחבלה שמתאר המתלון.** הרופא שטיפל במתלון בחדר המיון, ד"ר בן דב, אישר כי התמונות תואמות את החבלה הנטענת ואת הדברים שנכתבו במסמכים הרפואיים **ת/4**, ובכך נוצר משולש ראיתי חזק וברור המבסס את גרסת המתלון, הכולל את עדות המתלון, את תמונות החבלה ואת המסמכים הרפואיים ועדות הרופא, אשר כולם מתיישבים זה עם זה ומחזקים זה את זה. התמונות המאוחרות יותר בת/5 אף מציגות בבירור את החתך המגלדי, את ההדבקה שנעשתה, ואת שטפי הדם מתחת לעינו של המתלון, **באופן התומך לחלוטין בעדות המתלון.**

38. ראיות חיצוניות נוספות המחזקות את עדות המתלון הן **המסמכים הרפואיים מחדר המיון - ת/4** - ועדותו של הרופא המתמחה בא.א.ג. שטיפל במתלון במיון, **הד"ר תום בן דב. מת/4**, עולה כי המתלון הגיע למיון בית החולים בשעה 18:09, וטען כי הותקף מספר שעות קודם לכן וקיבל מכה בפנים מחפץ כבד, והתלון על כאבים בפנים. אינני רואה בתיאור "חפץ כבד" כסתירה כלשהי, כל שכן סתירה מהותית, לטענה כי מדובר בקנקן מלא במים. קנקן פלסטיק מלא במים הוא אכן חפץ כבד למדי, וברי כי לצרכים רפואיים אין חשיבות של ממש למסירת תיאור מדויק של החפץ, ומובן כי הרישום במסמך הרפואי מוכתב על ידי הצרכים הרפואיים ולא מצורך

משפטי למסירת תיאור מדויק לפרטי פרטים. על כן, **תיאורו של המתלון את מצבו תואם את עדותו.**

עוד עולה מת/4, כי הד"ר שיכמן סטניסלב (שההגנה ויתרה על חקירתו, וכך הסכימה לאמיתות תוכן דבריו בת/4) הבחין ב"חתך על פני גשר האף משמאל" וביצע הדבקה, וגם **נתונים אלו תואמים היטב את עדות המתלון.** הד"ר שיכמן ציין אמנם כי לא הבחין בסימני חבלה על הפנים, אך באבחנה באנגלית כן ציין **"חבלת ראש ופנים"**. זאת ועוד, המתלון העיד כי שטפי הדם בפנים - כפי שניתן לראות בת/5 וכעולה מדברי ד"ר יואכים שבדק את המתלון לאחר 5 ימים - ת/6 - נראו לעין רק לאחר זמן מה. ניסיון החיים מלמד כי הסברו זה של המתלון הגיוני וסביר, וגם ד"ר יואכים העיד כי **שטף הדם מתחת לעין של המתלון, כמו גם החתך החיצוני, תואמים את החבלה באזור הזה, ובהחלט מתאימים למנגנון החבלה שתואר על ידי המתלון** (עמוד 53, שורות 11-17; עמוד 54, שורות 1-8). מכאן שהעובדה שד"ר שיכמן כתב שלא הבחין בסימני חבלה בפנים בעת הבדיקה במין זמן לא רב לאחר האירוע אינה מהווה סתירה של ממש לעדות המתלון, ולמעשה **לעדות המתלון בעניין הופעת שטפי הדם והקשר שלהם לחבלה מהאירוע יש תימוכין ברורים בתמונות ת/5, במסמך הרפואי ת/6, ובעדות הד"ר יואכים.**

עוד עולה מת/4 כי המתלון הופנה לייעוץ מחלקת א.א.ג. ונבדק על ידי ד"ר תום בן דב, אשר ציין קיומה של חבלת פנים, ורושם לנפילה של הפירמידה משמאל לאחר בדיקת מישוש, וכן ציין שלא ניתן לשלול שבר אפי. התרשמות זו של הד"ר בן דב **תואמת היטב את תיאור החבלה על ידי המתלון בעדותו.** בעדותו בבית המשפט העיד ד"ר בן דב כי אין הכרח שזה קרה באותו הרגע, אך הוסיף ואמר כי לאחר שעיין בתמונה ת/3, **החבלה הנראית בתמונה תואמת את מה שכתב בת/4 ותואמת את האבחנה של נפילת הפירמידה משמאל, והעד אף הצביע בתמונה על מקום נפילת הפירמידה. כמו כן, העיד כי מניסיונו הקליני לא סביר שנפילת הפירמידה והשבר באף התרחשו שנים לפני כן** (יצוין, כפי שיובא בהמשך, כי גם ד"ר יואכים, שבדק את הנאשם לאחר 5 ימים בקופת החולים והעיד מטעם ההגנה, לא אישר שמדובר בשבר ישן, אלא אמר שלא ניתן לדעת, ואף הוסיף כי קיומה של מחיצה לא ישרה בעבר אינו מעיד על שבר ישן). בכך יש לחזק את עדות המתלון. ד"ר בן דב אמנם הוסיף כי הוא לא רשם שהבחין בנפוחות ובשטפי דם וכי גם בת/3 לא הבחין בכך, אך הסביר כי מכה שאינה מחפץ חד יכולה לשבור את האף מבלי שיהיו שטפי דם ונפוחיות (ויוזכר כי מהתמונות בת/5 וכן מדברי ד"ר יואכים בת/6 ובעדותו בבית המשפט עלה כי לאחר מספר ימים כן נחזו על פניו של המתלון שטפי דם, התואמים לחלוטין את מנגנון החבלה שתיאר, וכי שטפי דם פנימיים הם נדירים במצבים כאלו). ד"ר בן דב העיד גם כי לא שכיח שאנשים מבקשים לבצע טיפול במקום, ומכאן שלא ניתן לראות בסירובו של המתלון לבצע טיפול במקום כחיזוק לטענת ההגנה שהמתלון לא באמת חפץ בטיפול והגיע למיון רק כדי לקבל תיעוד לחיזוק תלונתו.

כפי שנראה בהמשך, גם עדותו של ד"ר יואכים, שבדק את המתלון במסגרת קופת חולים 5 ימים לאחר האירוע, ואשר העיד כעד מטעם ההגנה, וגם המסמך הרפואי שערך ד"ר יואכים - ת/6 - **מחזקים למעשה את עדותו של המתלון באופן ברור.**

אשר על כן, **התמונות ת/3 ות/5, המסמך הרפואי ת/4, ועדותו של ד"ר בן דב (וכן עדותו של ד"ר יואכים כעד מטעם ההגנה והמסמך ת/6) - תומכים כולם בעדות המתלון ומהווים ראיות חיצוניות המחזקות אותה באופן ממש.**

39. הנה כי כן, לאחר בחינה קפדנית וזהירה של עדות המתלון, לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות ומאותות האמת בה, ולרבות בחינה פנימית של העדות ובחינה חיצונית שלה למול עדויות וראיות אחרות, ולאחר ששקלתי היטב את העניין שיש למתלון כנגד הנאשם ואת משמעותו - **אני קובע כי עדות**

המתלון היא עדות מהימנה ויש להעניק משקל ראייתי ממש.

עדות עו"ד אלי הלם

40. עו"ד הלם העיד כי הוא מייצג את המתלון ואת החברה בה עובד המתלון במספר הליכים משפטיים, וייצג את המתלון גם בתביעה שמנהל נגדו הנאשם, שבמסגרתה נשלחו הצדדים להליך הגישור נשוא כתב האישום.

41. עו"ד הלם העיד כי מיד עם תחילת ישיבת הגישור החלו חילופי הערות וקללות בין הנאשם למתלון. הנאשם אמר למתלון שהוא פדופיל והערות דומות ושאלה היא חברה עבריינית, והמתלון אמר לנאשם שהוא בעצמו עברין מורשע. לאחר שהנאשם שמע דברים אלו הוא אמר למתלון שיחזור בו או שיזהר ממנו, או דברים דומים, והמתלון אמר לנאשם משהו כמו "למה מה תעשה לי, אני לא מפחד ממך" או "את זה אני רוצה לראות". העד לא זכר אם הנאשם והמתלון עמדו או ישבו בשלב זה. אז הנאשם **תפס את כד המים מפלסטיק שעמד על השולחן והטיח את כד הפלסטיק בפניו של המתלון** (עמוד 21, שורות 13-14). הנאשם והמתלון עמדו כשה קרה, והעד ישב ליד המתלון, מצד שמאל שלו, ונעמד רק לאחר המכה. העד העיד כי רוחב השולחן במקום היה 110-120 ס"מ, וכי הנאשם הגיע לפניו של המתלון מאחר שרכן קדימה, והעד אף הדגים זאת. **למתלון התחיל זרם של דם מאפו** והעד אמר לו ללכת לשטוף זאת. המתלון הלך ושטף את פניו, אך כשחזר הדם המשיך לזרום. העד לא זכר אם לא ליווה את המתלון לשירותים, ובהמשך אמר כי ייתכן שנשאר בחדר הגישור וכי אינו זוכר שיצא עם המתלון. המתלון והעד היו נסערים והמומים והמתלון היה מבוהל, מופתע ומבולבל, אך לא התמוטט. העד או המתלון הטיחו בנאשם שהוא מטורף, והוא ענה בתגובה שמי שפוגע לו בכבוד זה מגיע לו. העד אישר כי ייתכן שהמתלון והוא אמרו למגשר שיראה על מה הם מדברים ושהוא יהיה עד. השניים החליטו לגשת למשטרה, למרות שבדיעבד העד סבור כי היה חכם יותר להזמין את המשטרה לשם. העד נסע עם המתלון למשטרה, והמתלון הגיש תלונה והעד מסר עדות. לאחר מכן המתלון נסע לבית החולים. העד ציין שמבחינתו מדובר בפנייה מיידית לטיפול רפואי.

למחרת, התקשר הנאשם אל העד ושאל אותו אם ניתן לדבר ולמחול על האירוע והעד השיב שבמצב היום זה לא אפשרי. בהמשך, העד הגיש בשם המתלון תלונה ללשכת עורכי הדין כנגד הנאשם, ולאחר שלשכת עורכי הדין לא פעלה זמן רב הגיש העד בשם המתלון עתירה מנהלית כנגד הלשכה, ובעקבות זאת הוגשה קובלנה משמעתית כנגד הנאשם.

42. כאשר נשאל העד האם ייתכן שהנאשם רק שפך מים על המתלון השיב: **"שקר וכזב, שברו לו את האף, יש לו צלקת על האף עד היום, יצא לו כמויות אדירות של דם שלא הפסיק לרדת. מה פתאום רק מים, מים לא עושים נזק"** (עמוד 22, שורות 1-2). בחקירה הנגדית אמר העד לנאשם: **"זה לא נכון, אתה לא רק שפכת עליו מים, אתה גם פגעת לו באף עם הקנקן"** (עמוד 23, שורות 12-13), ובהמשך: **"ואז תפסת את הקנקן ודחפת לו לתוך הפרצוף. (העד מדגים). תפסת את הקנקן בידית שלו והכנסת לו ישר לתוך הפרצוף"** (עמוד 24, שורות 14-16).

43. כאשר נשאל העד האם ייתכן שהחבלה הנטענת מבוזמת או שהמתלון נחבל בזמן שיצא מהחדר ולא כתוצאה ממעשי הנאשם, השיב העד: **"הדימום היה מידי, הוא יצא כדי לעצור את הדימום ולהביא משם תחבושות וכשהוא חזר הדימום המשיך, זה לא דימום שהתחיל אחרי אלא באופן מידי. המחשבה שלומר מים גרמו לזה, זה הזוי"** (עמוד 22, שורות 5-7).

44. כאשר הטיח הנאשם בעד בחקירה הנגדית כי המתלון לא נחבל באירוע וכי מדובר בפברוק שנועד לאסוף ראיות כנגדו, השיב העד: **"אתה אומר פברוקתי, והטחת שאני פצעתי אותו. אני רוצה להבהיר, אני עורך דין 20 שנה, ואני לא אסכן לא את רישיון עריכת הדין שלי, ולא את חובותי האזרחיות כאזרח ואגיע לבית המשפט ואמציא סיפור מהסוג שאתה מדבר עליו. זו פעם שנייה שאני מעיד בבית המשפט. אני לא יאמר דבר שקר בבית המשפט לא בשביל ג' ג' ולא בשביל חברת אאאאא וגם לא בשביל עצמי. ובטח ובטח שלא אפברק ראיות ולא אמציא גרסאות, ואמציא סיפור שכן אדם ירד לו דם, ואני אלך ואשים לו קטשופ ואעזור לו להוריד דם כפי שאתה מרמז"** (עמוד 25, שורה 28 - עמוד 26, שורה 2).
כאשר הטיח הנאשם בעד כי הוא משקר במצח נחושה כדי לחסל יריב, ענה העד: **"אתה יודע כמה יריבים משפטיים היו לי בימי חיי? זה תרחיש מופרך"** (עמוד 26, שורה 8). העד שלל מכל וכל שיש לו אינטרס לשקר בעדותו (עמוד 26, שורות 30-31), והוסיף שבא לומר את האמת ושההשלכות שיהיו לו כעורך דין אם ייקבע ששיקר יהיו חמורות (עמוד 27, שורות 9-10).

45. העד אישר כי התמונה **3/ת** מתעדת את מראה המתלון מיד אחרי האירוע. העד העיד כי צילם בעצמו את המתלון 2-3 תמונות מיד אחרי האירוע האלים בטלפון שלו, בחדר של המגשר או במבואה. העד לא ידע להגיד אם התמונה **3/ת** היא אחת התמונות שהוא צילם, אך ציין שיש סיכוי גבוה שכן, והדגיש כי הוא מזהה את המתלון בתמונה וכי התמונה מתעדת את מראה המתלון אחרי האירוע, אחרי שיצא וניגב את האף פעם אחת וחזר והדם המשיך לזרום.

46. כפי שעלה מעדותו, עו"ד אלי הלם מסר הודעה במשטרה ביום האירוע, 11.2.16, בשעה 16:39. ההודעה הוגשה בהסכמה - **4/נ**. בהודעתו במשטרה מסר העד כי היה עד לתקיפה של המתלון על ידי הנאשם במשרדי המגשר. העד סיפר כי **על רקע ויכוח הנאשם הרים פתאום כד פלסטיק, אמר למתלון שהוא הולך לתת לו מכה עם הכד, ואז נתן למתלון מכה עם הכד שגרמה לו לחתך ואולי למשהו בעצם האף**. 10 דקות לאחר מכן אמר הנאשם כי **"מי שפוגע לו בכבוד זה מגיע לו"**. מיד לאחר מכן ניגשו המתלון והעד להגיש תלונה במשטרה.

טענות הצדדים

47. **לשיטת המאשימה** עדותו של עו"ד הלם הייתה עדות מהימנה מאוד, ומאחר שהוא היה עד ראיה ישיר ומידי לאירוע, שראה את האירוע בזמן אמת מתרחש ממש לנגד עיניו, יש להעניק לה משקל ראייתי ניכר, וזאת לאור הרושם הבלתי אמצעי שהותיר ועקביות גרסתו, וחרף העובדה שמדובר בבא כוחם של המתלון ושל החברה בו הוא עובד, המצויים בסכסוך עם הנאשם.

המאשימה סבורה כי האפשרות שעו"ד ותיק ומנוסה כמו עו"ד הלם יסכן את עצמו, את המעמד שלו, את המוניטין שלו ואת הפרנסה שלו וישקר בעדותו בבית המשפט רק על מנת לסייע ללקוחותיו במאבקם נגד הנאשם ועל מנת **"לחסל יריב משפטי"**, היא מופרכת ובלתי סבירה בעליל.

עו"ד הלם תאר בעדותו את האירוע ואת החבלות באופן דומה מאוד לאופן בו תאר את הדברים המתלון, ומכאן שעדותו של עו"ד הלם מחזקת באופן משמעותי וממשי את עדות המתלון.

48. מנגד, **ההגנה סבורה** כי עדותו של עו"ד הלם הייתה שקרית ובלתי מהימנה, נוכח המגמתיות שלו והעניין שיש

לו לסייע לקוחותיו במאבקם נגד הנאשם ורצונו לחסל יריב משפטי, נוכח התפתחות עדותו, ונוכח פרכות וסתירות פנימיות בגרסאות השונות שמסר העד וסתירות בגרסתו לעומת גרסת המתלונן, ועל כן אין להעניק לה משקל ראייתי כלשהו.

ההגנה סבורה כי עו"ד הלם שיקר תחילה לפני המגשר ובמשטרה מבלי שהבין לאן הדברים יתפתחו, ובעדותו בבית המשפט נאלץ לדבוק בשקרו בכדי שלא להודות בכך ששיקר קודם לכן.

הכרעה בעניין מהימנות העדות ומשקלה

49. לאחר בחינת עדותו של עו"ד הלם, לרבות בחינת התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדות ומאותות האמת בה, ולרבות בחינה פנימית וחיצונית של העדות, ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי היטב את העניין המסוים שיש לעד כנגד הנאשם ואת משמעותו, ולאור היות העד עד ראיה ישיר ומידי לאירוע, שראה את האירוע בזמן אמת ממש לנגד עיניו - באתי לכלל מסקנה כי **מדובר בעדות מהימנה ביותר שיש להעניק משקל ראייתי ניכר, וככזו היא מהווה חיזוק משמעותי וממשי לעדות המתלונן.**

50. אין חולק כי עו"ד הלם הוא בא כוחם של המתלונן ושל החברה בה הוא עובד, אשר כאמור מצויים בסכסוך עם הנאשם וכי עו"ד הלם ייצג את המתלונן בהליך הגישור הנדון מול הנאשם, ועל כן הנאשם הוא אכן יריב משפטי של העד וברי כי יש לעד עניין מסוים נגדו. לפיכך, מצאתי להזהיר עצמי ולקחתי נתון זה בחשבון בעת בחינת עדותו של עו"ד הלם, ובחנתי אותה בקפידה ובזהירות יתרה.

עם זאת, **התרשמותי הבלתי אמצעית מהעד, מעדותו ומאותות האמת העולים ממנה**, היא כי מדובר בעד אמין מאוד, ישר, הגון, בעל יושרה מקצועית, לא מגמתי ולא מתלהם, המבין היטב את החשיבות העליונה של העדת עדות אמת בבית המשפט, ואשר התייצב להעיד בבית המשפט על מנת לספר בכנות וביושר את אשר ראה ושמע באירוע. כמו כן, יש לזכור כי מדובר בעו"ד שמייצג בלבד והוא אינו בעל הדין המסוכסך עצמו, וכי מדובר באדם מבוגר ובעו"ד ותיק ומנוסה. לפיכך, התרשמותי היא כי האפשרות שעו"ד הלם יסכן את עצמו בביצוע עבירה פלילית, יסכן את מעמדו המקצועי, את שמו הטוב והמוניטין שלו, ואת הפרנסה שלו, ואף יפגע באופן קשה בעמית למקצוע, בכך שישקר בעדותו בבית המשפט רק על מנת לסייע ללקוחותיו במאבקם נגד הנאשם ובקידום עניינם, יהיה גדול ככל שיהיה, או על מנת "לחסל יריב משפטי" - היא אכן אפשרות מופרכת, קלושה ובלתי סבירה בעליל. מסקנתי זו עומדת בעינה, אף כשאני לוקח בחשבון את העניין המסוים שיש לעד כנגד הנאשם, ולאחר שבחנתי את עדותו בקפידה ובזהירות יתרה.

אני מאמין לדברי עו"ד הלם בעדותו, לפיהם, בהיותו עו"ד 20 שנים הוא לא יסכן את הרישיון שלו, ולא יפר את חובותיו כאזרח ויגיד דבר שקר בבית המשפט, לא בשביל המתלונן, לא בשביל החברה בה הוא עובד ואף לא בשביל עצמו. כמו כן, אני מאמין לדברי העד בעדותו לפיהם היו לו יריבים משפטיים רבים בחייו והאפשרות שהוא ישקר במשטרה או בעדות בבית משפט כדי לחסל יריב משפטי היא מופרכת. עוד אני מאמין לדברי העד כי בא לבית המשפט על מנת לומר את האמת וכי הוא מבין היטב שההשלכות שיהיו לו כעורך דין אם ייקבע ששיקר יהיו חמורות.

בהמשך לכך, האפשרות כי עו"ד הלם שיתף פעולה עם המתלונן בפברוק החבלה בעת שיצאו מחוץ לחדר הגישור, כטענת ההגנה, גם היא אפשרות מופרכת ובלתי סבירה, באשר מדובר במעשה פלילי חמור שעלול להיות בעל תוצאות קשות ומרחיקות לכת מבחינתו של עו"ד הלם, ובלתי סביר שאדם במעמדו של עו"ד הלם יטול עצמו סיכון כזה רק על מנת לסייע ללקוחותיו ועל מנת "לחסל יריב משפטי".

בהמשך לאמור, ועל מנת לבחון את העניין שיש לעד כנגד הנאשם, התרשמתי היא כי עדותו של העד הייתה **עניינית, לא מגמתית ולא מתלהמת**. העד לא הסתיר את חלקו של המתלון באירוע ותיאר את הדברים שהשמיע המתלון כלפי הנאשם, אשר הכעיסו את הנאשם וגרמו לו לתקוף אותו. כמו כן, העד לא היסס לומר בעדותו כי ישנם נתונים שאינו זוכר והוא לא ניסה להוסיף פרטים רק על מנת להעצים ולהפריז בחומרת האירוע או להשחיר את פני הנאשם. העד אף ציין כי גם הנאשם עצמו היה המום מעצמו בעקבות מעשיו (עמוד 23, שורות 28-29).

51. **בחינה פנימית** של גרסאות העד מחזקת את המסקנה שמדובר בעדות מהימנה ביותר, וזאת אף לאחר בחינה קפדנית וזהירה. העד מסר גרסאות מפורטות, ברורות, עקביות, אחידות וקוהרנטיות, ולא מצאתי פרוכות וסתירות פנימיות בעניינים מהותיים היוצרים לשורשו של עניין. בשים לב לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע, ובשים לב לזמן שחלף, אך טבעי הוא כי יהיו הבדלים מסוימים בגרסאות שמסר העד בסוגיות לא מהותיות. בחינת גרסאות העד מעלה כי בכל הנוגע לתיאור המהותי של ליבת האירוע והחבלה, העד מסר גרסה מפורטת, ברורה, עקבית ואחידה כבר מהודעתו במשטרה וכלה בעדותו בבית המשפט.

כבר בהודעת העד במשטרה (4/נ), ובהמשך בעדותו בבית המשפט, סיפר העד כי היה עד לתקיפה של המתלון על ידי הנאשם במשרדי המגשר במהלך הליך הגישור, וכי על רקע ויכוח בין הנאשם למתלון הנאשם הרים כד פלסטיק, אמר למתלון אמירה מאיימת, ואז נתן למתלון מכה עם הכד שגרמה לו לחתך ואולי למשהו בעצם האף, ובהמשך אמר הנאשם כי מי שפוגע לו בכבוד זה מגיע לו, ולאחר מכן ניגשו המתלון והעד להגיש תלונה במשטרה. תיאור זה, המהווה את הליבה המהותית של המעשה ושל החבלה, נמסר על ידי העד בעקביות לכל אורך הדרך, ולא מצאתי כל פרכה או סתירה פנימית ביחס לדברים אלו.

אף לאחר בחינה זהירה וקפדנית, סבורני כי ההבדלים הקיימים בין גרסאות העד אינם עולים כדי פרוכות או סתירות מהותיות ואינם יורדים לשורשו של עניין, והם אך טבעיים והגיוניים, בשים לב לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע, ובשים לב לזמן שחלף. כך, העובדה שהעד לא חזר במדויק על דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלון ועל תגובת המתלון לדברים אלו, אינה מהווה סתירה מהותית היוצרת לשורשו של עניין, שכן העד אמר לכל אורך הדרך כי בעקבות דברי המתלון לנאשם הנאשם השמיע דברי איום כנגד המתלון, וכן גם ההגנה לא חולקת על כך שהנאשם השמיע דברי איום מסוימים כלפי המתלון ועל כך שהמתלון הגיב לדברים אלו. בשים לב לטיב האירוע ולזמן שחלף אין המדובר בסתירה מהותית. כמו כן, העובדה שהעד לא זכר בעדותו אם הנאשם והמתלון עמדו או ישבו בשלב של חילופי הדברים ביניהם אינה מהווה פרכה מהותית, שכן לאור משניות הסוגיה, לאור טיב האירוע ולאור הזמן שחלף, אך טבעי שהעד יתקשה לזכור נתון זה. בנוסף, העובדה שהעד לא זכר לומר בעדותו בוודאות אם נותר בחדר המגשר או אם יצא יחד עם המתלון לאחר המכה, גם היא אינה מהווה פרכה מהותית, באשר מדובר בסוגיה משנית, ולאור טיב האירוע והזמן שחלף, טבעי שהעד יתקשה לזכור במדויק נתון זה. העד אף ציין בעדותו כי למיטב זכרונו הוא נשאר בחדר. כמו כן, אינני רואה בהבדל בין דברי העד בעדותו לבין דבריו בהודעתו במשטרה ביחס למשך הזמן שחלף מהמכה ועד לאמירת הנאשם כי מי שפוגע לו בכבוד זה מה שמגיע לו, כסתירה מהותית. אין המדובר בסוגיה מרכזית וההבדל אינו גדול, ובשים לב לטיב האירוע ולזמן שחלף, אך טבעי שיהיו הבדלים בדברי העד בעניין זה. כמו כן, העד אישר בעדותו כי ייתכן שדבריו במשטרה היו מדויקים יותר. כן, אינני רואה בעובדה שהעד ציין בהזדמנויות שונות שהמתלון פונה באופן מידי לקבלת טיפול רפואי כפרכה מהותית. המתלון ניגש לבית החולים מיד לאחר שמסר תלונתו במשטרה, והגיע לחדר המיון כשעתיים בלבד לאחר האירוע. בנסיבות, אני מקבל את דברי העד כי מבחינתו מדובר באופן "מידי", כסבירים והגיוניים. העד אף הוסיף כי ציין בטעות שהמתלון פונה לטיפול במקום שהמתלון פנה לטיפול, וגם בעניין זה אני מקבל את דברי העד, באשר מדובר בסוגיה משנית.

בדומה לאמור לעיל באשר לעדות המתלונן, סבורני גם כי אין כל פרכה מהותית או חוסר הגיון באופן בו תאר העד את האירוע ואת החבלה, ובכלל זה אני מוצא כאמינים, סבירים והגיוניים את דברי העד באשר לאופן התרחשות האירוע, באשר לחבלה שנגרמה למתלונן, ובאשר להתנהגות המתלונן ולהתנהגותו שלו לאחר האירוע.

זאת ועוד, סבורני גם כי אין ממש בטענת ההגנה כי עו"ד הלם שיקר תחילה לפני המגשר ובמשטרה מבלי שהבין לאן הדברים יתפתחו, ובעדותו בבית המשפט נאלץ לדבוק בשקריו בכדי שלא להודות בכך ששיקר קודם לכן. עו"ד הלם הותיר רושם של עו"ד ותיק ומנוסה, ועל כן חזקה עליו שהבין היטב כבר בעת חקירתו במשטרה מה המשמעות של הודעתו במשטרה ושהדברים עלולים להגיע לכדי הליך פלילי בבית המשפט, בו יידרש להעיד.

52. **בחינה חיצונית** של עדות העד למול עדויות וראיות אחרות מעלה גם היא כי מדובר בעדות מהימנה ביותר, וזאת אף לאחר בחינה קפדנית וזהירה.

עדויות של עו"ד הלם באשר לחבלה שנגרמה למתלונן, בדומה לעדות המתלונן, מתיישבת היטב עם העולה מהמסמכים הרפואיים ומתמונות החבלה שהוגשו בהסכמה, כמו גם עם עדויות הרופאים ד"ר בן דב וד"ר יואכימס. יצוין כי עו"ד הלם העיד שהוא עצמו צילם את המתלונן לאחר האירוע, וכי יש סיכוי רב שהוא שצילם את התמונה נ/3.

עו"ד הלם מסר בעדותו תיאור של האירוע ושל החבלה שנגרמה למתלונן באופן דומה ביותר לעדות המתלונן. קיים דמיון רב בין עדות המתלונן לבין עדותו של עו"ד הלם, הן ביחס לתיאור ליבת האירוע והשתלשלות העניינים, והן ביחס לחבלה שנגרמה למתלונן. כמו כן, ישנה התאמה בתיאור של שני עדים אלו ביחס לפרטים שונים וייחודיים באירוע, לרבות התנהגות הנאשם, דבריו והלך רוחו, לרבות התחושות, סערת הרגשות וחווית ההפתעה וההלם שחווי השניים לאחר האירוע, ולרבות תיאור פרטי החבלה ואישור התמונות שהוגשו כתמונות המתעדות במדויק את מצב המתלונן בסמוך לאחר האירוע ואת החבלה שספג.

אף לאחר בחינה זהירה וקפדנית של הדברים, לא מצאתי כל סתירה מהותית היורדת לשורש העניין בין עדותו של עו"ד הלם לבין עדות המתלונן, וכל הפערים ואי ההתאמות בין העדויות הן בסוגיות משניות, אינם יורדים לשורשו של עניין, והם טבעיים ואף מתבקשים בשים לב לטיבו הסוער, המרגש והמהיר של האירוע ובשים לב לזמן שחלף. כך, הפערים הקיימים בין דברי המתלונן לבין דברי העד ביחס לאיומי הנאשם ולתגובת המתלונן לאיומים אלו, אינם יורדים לשורשו של עניין, מאחר ששניהם מתארים דברי איום מצד הנאשם ותגובה מתריסה מצד המתלונן, ונוכח טיבו של האירוע והזמן שחלף אך טבעי שהשניים לא ימסרו את אותם הדברים מילה במילה. כך גם ביחס לפער בין דברי העדים באשר לרוחב השולחן. מאחר ששני העדים העידו כי הנאשם רכן קדימה לעבר המתלונן וכך הצליח לפגוע בו אף אם רוחב השולחן היה כטענת ההגנה, ודבריהם הגיוניים וסבירים, הרי שלא מדובר בסוגיה מרכזית ומכאן שהפער אינו מהותי ואינו יורד לשורשו של עניין. בשים לב לטיב האירוע ולזמן שחלף, אך טבעי שהיו פערים בזיכרון ביחס לסוגיה שכזו. גם הפער בין העדויות ביחס לעיתוי בן החל לזרום דם מאפו של המתלונן, אינו מהותי ואינו יורד לשורשו של עניין. אין המדובר בסוגיה מרכזית, ובשים לב לטיבו הסוער והמרגש של האירוע, במיוחד מבחינתו של המתלונן, שהיה המום ומוצף אדרנלין מיד לאחר המכה, וכן בהינתן שאין חולק כי באירוע גם נשפכו מים על המתלונן, לא מן הנמנע כי המתלונן לא הבחין מיד שיוור דם מאפו וחשב בתחילה שמדובר רק במים ורק לאחר שיצא וניגש לשירותים הבין לראשונה שיוור לו דם. כך, גם לא מצאתי פערים של ממש, בוודאי לא כאלו היורדים לשורשו של עניין, בדברי העדים ביחס לשאלה האם עו"ד הלם יצא עם המתלונן מהחדר וליווה אותו לשירותים, ואף אם יש הבדלים הרי שהם טבעיים בשים לב לטיב האירוע ולזמן שחלף.

53. הנה כי כן, אף בהינתן העניין המסוים שיש לעו"ד הלם כנגד הנאשם, ולאחר שהזהרתי את עצמי ובחנתי את

עדותו בזירות ובקפידה יתרה נוכח טענות ההגנה - הרי שלאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהעד, מהעדות ומאותות האמת בה ולאחר בחינה זהירה וקפדנית, פנימית וחיצונית, של העדות, באתי למסקנה כי **מדובר בעדות מהימנה ביותר שיש להעניק משקל ראייתי ניכר.**

מאחר שעו"ד הלם היה עד ראיה ישיר, מידי וקרוב לאירוע, שראה ושמע את הדברים בזמן אמת, ובשים לב להתאמה הרבה בין עדותו לעדות המתלונן - באתי למסקנה **שעדו של עו"ד הלם מהווה חיזוק משמעותי וממשי לעדות המתלונן.**

54. יוער כי עו"ד הלם העיד בחקירתו הראשית, כי הנאשם התקשר אליו למחרת האירוע וביקש ממנו למחול על האירוע. ההגנה כלל לא חקרה את עו"ד הלם אודות דבריו אלו בחקירה הנגדית. נוסף לכך, הנאשם אישר בעדותו שאכן התקיימה שיחה בינו לבין עו"ד הלם למחרת האירוע, הגם שלא אישר שביקש למחול על האירוע אלא טען שביקש מעו"ד הלם לשוחח עם בעלי חברת אאאאא בקשר לסכסוך הגדול (עמוד 37, שורות 1 ואילך). מכאן, בהיעדר חקירה נגדית של עו"ד הלם בנושא, ולאור האמון שאני נותן בעדותו של העד, גם בעניין זה, אני מוצא שגם בדברים אלו יש כדי להוות חיזוק לעדות המתלונן.

ראיות נוספות שהוגשו מטעם המאשימה

55. המאשימה הגישה בהסכמה את הודעת הנאשם במשטרה מיום 23.5.16 - **ת/1.**

56. במסגרת ההודעה **ת/1** הנאשם מכחיש את התקיפה הנטענת בכתב האישום וטוען שרק שפך מים על המתלונן. עם זאת, במסגרת ההודעה הנאשם מודה, למעשה, באמירת האיום המיוחס לו בכתב האישום, מילה במילה. בתיאור האיום המיוחס לנאשם, כתב האישום מצטט למעשה במדויק את דברי הנאשם בהודעתו במשטרה, **ת/1: "...ואז אני כעסתי מאוד ואז קמתי ולקחתי את קנקן המים ביד לציון שמדובר בקנקן פלסטיק קל ואז אמרתי לו עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן לפרצוף..."** (שורות 22-24).

57. ביחס להודאתו זו של הנאשם בחקירת המשטרה באיום המיוחס לו בכתב האישום, הסביר הנאשם בעדותו כי לא אמר את הדברים הללו בחקירת המשטרה, הגם שזה אכן מה שנרשם (עמוד 38, שורות 21-23). בסיכומיו אמר הנאשם כי לא אמר לחוקר את המילה "קנקן" אלא אמר את המילים "את זה", והוא לא שם לב שנרשם "קנקן" וחתם על ההודעה. אין בידי לקבל את הסברו זה של הנאשם. הנאשם הוא עו"ד, והגם שאינו עוסק על פי רוב בדין הפלילי (אם כי לדבריו "מדי פעם כן" - עמוד 42, שורות 30-31), ניכר וברור כי הנאשם מודע היטב לזכויותיו ויודע לעמוד עליהן (יוער כי הנאשם לקח חלק פעיל ומרכזי בייצוגו בהליך דנן בבית המשפט). בחינת הודעת הנאשם במשטרה, **ת/1**, מעלה כי הנאשם הוזהר על ידי החוקר אזהרה מלאה ומפורטת כדין בפתח החקירה, ובכלל זה נאמר לו כי דבריו בהודעתו עשויים לשמש כראיה בבית משפט, והנאשם חתם על אזהרה זו. מאחר שהנאשם הוא עו"ד אני סבור כי עם חתימתו הנאשם הבין היטב את תוכן האזהרה ואת כל המשמעויות העולות ממנה, ועל כן אינני מקבל את הסבריו בעדותו כי לא אמר את הדברים האמורים (המילה "קנקן") בחקירת המשטרה הגם שזה מה שנרשם. נוסף על כך, הנאשם חתם בסוף כל עמוד של הודעתו, לרבות על העמוד בו נמסרה הודאתו באיום, וכן חתם בסוף ההודעה ואישר כי **"זו הודעתי שהוקראה בפני ואושרה בחתימתי"**. מכאן אני למד כי הנאשם היה מודע היטב לכל הדברים שנרשמו בהודעתו, לרבות להודאתו באיום על המתלונן שיחטוף את "הקנקן לפרצוף", ואישר את אמירת הדברים בחתימתו. על כן אינני מקבל את הסבריו הנאשם בעדותו כי לא אמר את הדברים כפי שנרשמו. זאת ועוד, בחינת ההודעה מעלה כי הנאשם מסר הודעה

מפורטת, אשר כוללת התייחסות פרטנית לסוגיות המהותיות, כי הנאשם העלה טענות וסוגיות מיוזמתו, וכי הנאשם ידע להכחיש טענות שהוטחו בו ולהפנות את החוקר לנתונים שהיו חשובים לו. מכאן, שניכר כי הנאשם לא היה נתון ללחץ כלשהו, חיצוני או פנימי, בעת מסירת הודעתו במשטרה. גם הרושם שהותיר הנאשם במהלך ניהול המשפט ובעדותו מלמד כי הוא אינו אדם שלא מסוגל לעמוד בחקירת משטרה. בנוסף, הודאת הנאשם באיום נמסרה באמצעה של ההודעה, ועל כן הייתה לנאשם הזדמנות מספקת לתקן את דבריו, לסייגם, או לחזור בו מהם, וככל שמדובר ברישום שגוי של החוקר, הייתה לו הזדמנות מספקת לתקן את הדברים והוא יכול היה לסרב לחתום על הודעתו עד לתיקון הדברים על ידי החוקר. הנאשם לא עשה זאת, וכאמור חתם ללא סייג בסוף כל עמוד וכן בסוף ההודעה. לבסוף, ואולי זהו העיקר, ההגנה הסכימה להגשת ההודעה כראיה מטעם המאשימה ולא ביקשה לזמן את החוקר שגבה את ההודעה להעיד בבית המשפט ולחקרו בחקירה נגדית. מכאן, שההגנה אינה יכולה להעלות טענות כנגד התנהלות החוקר בחקירה ולתקוף את העולה מההודעה עצמה באשר להתנהלות החוקר, לרבות שמירת זכויות הנאשם, הקפדה על תיעוד מלא ומדויק של דברי הנאשם, ואישור הנאשם את הדברים שנכתבו מפיו בהודעה לאחר שהוקראו לו, בחתימתו. כמו כן, לא ניתן לקבל גם את טענותיו של הנאשם בעדותו לפיהן חקירתו במשטרה התנהלה באופן ברוטאלי, עם צעקות וריבוי אנשים, תוך זלזול והתעלמות מבקשותיו למסור מסמכים, לבדוק ראיות ועדויות נוספות, ולהתלונן כנגד המתלונן ועו"ד הלם, ותוך הטיה מראש כנגדו (עמוד 45), מאחר שהנאשם לא ביקש להעיד ולחקר נגדית את חוקריו, ולאחר שהקצין הממונה על החקירה פקד פקטור שלל את מרבית טענותיו של הנאשם בעדותו (כפי שיפורט בהמשך).

58. לפיכך, **אני מקבל את הודאת הנאשם באיום המיוחס לו בכתב האישום, במסגרת הודעתו במשטרה ת/1, כראיה מהימנה וברת משקל לחובת הנאשם לצורך ביסוס עבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.**

זאת ועוד, סבורני כי להודאת הנאשם באיום משמעות ראייתית נוספת וכפולה במקרה דנן. ראשית, הודאת הנאשם באיום לפיו אם המתלונן יגיד מילה נוספת הוא יחטוף את הקנקן בפרצוף מהווה **ראיה נסיבתית מחזקת לתקיפת המתלונן** מיד לאחר מכן בדרך של הטחת הקנקן בפניו - שכן התקיפה מהווה מימוש ברור של האיום, מיד לאחר השמעת האיום והצהרת הכוונות ולאחר שהמתלונן אכן הגיב ב"עוד מילה" כלפי נאשם. הנאשם עמד באיומו ומימש אותו. הדברים מתיישבים היטב עם תיאור מהלך ההתרחשויות שאינו שנוי במחלוקת - חילופי דברים קשים בין הנאשם למתלונן שהעלו את חמתו של הנאשם, איום של הנאשם על המתלונן, התרסה מצד המתלונן כלפי הנאשם, ומימוש האיום על ידי הנאשם.

שנית, הודאת הנאשם באיום מהווה גם **ראיה להוכחת היסוד הנפשי של עבירת התקיפה החבלנית**, שכן היא מלמדת על כך שהנאשם היה מודע להתנהגותו ולנסיבות והיה לפחות פזיז ביחס לאפשרות גרימת חבלה של ממש למתלונן.

סיכום ניתוח עדויות המאשימה וראיותיה

59. מטעם המאשימה נשמעו שני עדי תביעה מרכזיים - **המתלונן** ובא כוחו בהליך הגישור, **עו"ד אלי הלם**. שני עדים אלו הנם בעלי עניין כנגד הנאשם, כפי שפורט לעיל, ועל כן עדותם נבחנה בזירות וקפידה יתרה, תוך מתן דגש לעניין האמור.

לאחר ניתוח עדות **המתלונן**, בזירות ובקפידה יתרה, ובכלל זה ניתוח טענות ההגנה ביחס לעדות, ולאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהעד ומאותות האמת שעלו מעדותו, קבעתי כי **עדויות של המתלונן מהימנה ובעלת**

משקל ראייתי ממשי. עוד קבעתי כי המאשימה הציגה **חיזוקים חיצוניים משמעותיים** לעדות המתלון, בדמות תמונות החבלה - **ת/3 ות/5**, המסמכים הרפואיים - **ת/4 ות/6**, ועדות הרופא **ד"ר בן-דב**. כמו כן, גם התרשמות החוקר מהחבלה שנצפתה על פניו של הנאשם בעת מסירת הודעתו במשטרה - **נ/1**, וכן עדות הרופא **ד"ר יואכים** (שהעיד מטעם ההגנה), מהוות **חיזוק חיצוני משמעותי** לעדות המתלון.

לאחר ניתוח עדותו של **עו"ד אלי הלם**, בזירות ובקפידה יתרה, ולאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהעד ומאותות האמת שעלו מהעדות, קבעתי כי **עדוּתו מהימנה ביותר ובעלת משקל ראייתי ניכר**. עוד קבעתי כי עדותו של עו"ד הלם **מהווה חיזוק משמעותי וממשי לעדות המתלון**.

60. המאשימה הגישה גם את **הודעת הנאשם במשטרה - ת/1**. קבעתי כי הודעת הנאשם במשטרה כוללת **הודאה באיום המיוחס לנאשם בכתב האישום**, וקבעתי כי מדובר בראיה מהימנה וברת **משקל לחובת הנאשם**. עוד קבעתי כי מעבר לכוחה הראיתי של ההודאה **לביסוס עבירת האיומים המיוחסת לנאשם**, יש לראות בהודאת הנאשם באיום גם כראיה **נסיבתית מחזקת לתקיפת המתלון** וכן כראיה **להוכחת היסוד הנפשי של עבירת התקיפה החבלנית**.

61. אשר על כן, לאחר בחינה זהירה וקפדנית, אני קובע כי **המאשימה הציגה עדויות וראיות מהימנות וברות משקל ראייתי ניכר להוכחות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום**, שיש בהן פוטנציאל להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום ברמה של מעל לכל ספק סביר.

ניתוח עדויות ההגנה וראיותיה

62. ניתוח עדויות ההגנה וראיותיה מעלה כי **ההגנה הציגה עדויות וראיות שאין בכוחן לכרסם במשקל הראייתי הניכר של עדויות וראיות המאשימה**, ואף אין בכוחן כדי להקים ספק סביר ביחס להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

יתרה מכך, **חלק מראיות ההגנה ועדויותיה אף מחזקות את עדות המתלון ואת טענות המאשימה לביסוס המיוחס לנאשם בכתב האישום**.

עדות הנאשם

63. הנאשם תיאר בעדותו את הרקע לשיבת גישור המהו"ת הנדונה ואת פרטי הנוכחים בשיבת הגישור ואופן ישיבתם, שאינם שנויים במחלוקת. הנאשם סיפר על מהלך הגישור עד להתרחשות האירוע. הנאשם העיד כי בשלב מסוים בגישור המתלון החל לנהום ולהתפרץ לדבריו, ובהדרגה הביטויים החלו להסלים לקללות ולדיבור דוחה, והנאשם נגרר לתגובות. אז המתלון הטיח בנאשם כי הביא זונות מרוסיה, והנאשם הגיב כי מדובר בסיפור ישן שהסתיים בזיכוי. המתלון לא הרפה והמשיך ליצור פרובוקציה סביב עניין זה. בשלב מסוים התנהגות המתלון הפכה למוגזמת ואז, לדברי הנאשם: **"נעמדתי הרמתי את הקנקן, המתלון ובא כוחו עדיין ישבו ואמרתי 'עוד מילה אחת ואתה חוטף את זה בפרצוף'"** (עמוד 36, שורות 4-5). הנאשם הוסיף כי המתלון ישב מאחורי השולחן (שרוחבו 1.2-1.4 מטר) והמרחק ביניהם היה יותר משני מטר, שכן מדובר בשולחן כפול והמתלון לא ישב צמוד לשולחן והיה באלכסון יחסית אליו. מרחק זה אינו מאפשר פגיעה כטענת המתלון. לאחר מכן, לדברי הנאשם: **"כשאמרתי את זה הוא קם ואמר 'את זה אני רוצה לראות'". אז כשהוא אמר את זה בהתרסה שפכתי את המים שהיו בקנקן על פרצופו המכוּער"** (עמוד 36, שורות 6-9). הנאשם

הבהיר כי גם כאשר המתלון נעמד לא הייתה אפשרות פיזית להגיע לפרצופו ולחבוט בו עקב המרחק, וזה גם לא עלה בדעתו. המתלון אף היה מוכן לתנועה של הנאשם ולא היה מופתע. בהמשך אמר הנאשם: **"לאחר שהתזתי עליו את המים, תוך כדי התנועה, אלי הלם קם ממקומו והוא והמתלון תפסו לי את היד אחרי שהתזתי את המים ואלי הלם אמר 'מה קרה לך השתגעתי'"** (עמוד 36, שורות 12-14). לאחר מכן: **"המתלון היה המום מהמים בפרצוף ואז הוא אמר 'טוב אני סיימתי פה והם יצאו שניהם מהחדר. לקח חצי דקה עד שהם יצאו כי החדר ארוך, לא היה סימן לדם, לא לפציעה, לא התגובות שלהם הלמו את מה שמאחר יותר סיפרו. אני מדגיש שהם יצאו מהחדר שניהם ביחד'"** (עמוד 36, שורות 14-17). כשהם יצאו המגשר פנה אל הנאשם ואמר לו: **"בשביל מה היית צריך לעשות את זה"**, והנאשם הגיב: **"מי שפוגע לי בכבוד, אני לא אסכים שידברו אלי ככה"** (עמוד 36, שורות 17-19). הנאשם הדגיש כי הקנקן לא פגע בפניו של המתלון וכי רק שפך מים על המתלון, וזה היה ברור לכל הנוכחים. לאחר כדקה-שתיים חזרו הנאשם ועו"ד הלם לחדר, כאשר: **"הראשון הולך המתלון על הפרצוף יש צבע אדום או דם, אין לי מושג מה זה, ואחריו הולך אלי הלם עם הטלפון ביד ולא מפסיק לצלם לרגע"** (עמוד 36, שורות 24-25). בהמשך ציין הנאשם כי להשערתו המתלון נחבל בזמן שיצא, או שחבל בעצמו בטעות תוך כדי האירוע, או שחבל בעצמו במכוון מחוץ לחדר עד זוב דם, או שמרח על עצמו צבע. הנאשם סבור כי האפשרות הסבירה היא שהמתלון חבל בעצמו במכוון על מנת לסבך את הנאשם וכך לסלקו מהדרך ולאפשר למתלון לחבריו לגרוף רווחי עתק (עמוד 40, שור 23 - עמוד 41, שורה 4). הנאשם אף טען שעו"ד הלם שיתף פעולה עם המתלון בפברוק החבלה (עמוד 41, שורות 5-7). כשחזרו המתלון לא היה המום ולא נשכב על הרצפה אלא "הלך כמו טנק" למגשר וצעק עליו **"אתה רואה על מה מדברים פה, על זה מדברים ואתה תהיה עד"** (עמוד 36, שורה 27). המתלון היה מעוניין שהמגשר יחשוב שהנאשם פסיכופט. לאחר מכן נמשכו ויכוחים ועלבונות, כשהמתלון היה רחוק מהמצב שתיאר בהמשך, ורק לאחר כעשר דקות עד רבע שעה המתלון ועו"ד הלם עזבו את המקום. הנאשם שוחח עם המגשר עוד מספר דקות והלך.

64. למחרת בבוקר הנאשם התקשר לעו"ד הלם וביקש ממנו לשוחח עם בעלי חברת אxxxx כדי לעקוף את הצורך להתנהל מול המתלון וחבריו, ועו"ד הלם השיב כי **"מה שקרה אתמול זה רעידת אדמה, תדע לך שלג' נשבר האף"** (עמוד 37, שורות 3-4). הנאשם אמר לעו"ד הלם שזה לא קשור אליו ושהוא רק שפך על המתלון מים. תגובת עו"ד הלם הייתה מלאכותית והוא לא אמר לנאשם כי הוא באמת גרם למתלון לחבלה הנטענת או שפגע לו בפנים. בהמשך, נודע לנאשם שהוגשה תלונה במשטרה, ולאחר שהמתלון ועו"ד הלם עשו שימוש בלתי נסבל בתלונה למטרות אחרות, הנאשם התייצב במשטרה שלושה חודשים לאחר מכן כדי לזרז את בירור התלונה.

65. הנאשם העיד עוד בהרחבה על הסכסוך המתמשך והעמוק בינו ולקוחותיו לבין חברת אxxxx והמתלון, שהוא נציגה, בנוגע לפרויקט בינוי שחברת אxxxx מבקשת לקדם ובמסגרתו היא זקוקה להסכמת הדיירים, אותם מייצג הנאשם. במסגרת דבריו ייחס הנאשם לחברת אxxxx פעולות מרמה ונוכלות והכפשות אישיות כנגדו, וכינה את המתלון "המנוול הזה" ואת עמיתיו "כנופיית פשע", "כנופיית פריזיטים" ו"ארגון פשיעה" (עמודים 37-38). הנאשם ציין עוד כי הוא, כנ"ג דיירים המגן עליהם, מהווה גורם המונע מחברת אxxxx להתקדם בפרויקט, והדגיש את הרווח הכספי הרב שצפוי לחברת אxxxx ולמתלון עצמו באם הוא יסולק מהדרך והפרויקט יתקדם כרצונם.

66. **בחקירה הנגדית** אישר הנאשם כי במהלך האירוע היה כעוס: **"הייתי מספיק כעוס לשפוך על היצור הזה, והמסריח ופולט הזוהמה הזה את המים בפרצוף"** (עמוד 39, שורות 4-5). הנאשם אישר כי היה צריך לקום

וללכת עוד לפני אירוע הקנקן. הנאשם חזר ואמר כי פגיעה פיזית בנאשם לא עמדה על הפרק מבחינתו וכי שפיכת המים הייתה התנהגות קיצונית דיה.

טענות הצדדים

67. **לטענת ההגנה** עדותו של הנאשם הייתה מהימנה מאוד ועל כן יש להעניק לה משקל ראייתי ממשי. בית המשפט יכול היה להתרשם מכנות דברי הנאשם בעדותו, ומעמידתו האיתנה על חפותו.

הנאשם מסר גרסה עקבית, קוהרנטית וברורה, ענה על כל השאלות שהוטחו בו בחקירת המשטרה, וכך גם העיד בבית המשפט בביטחון ובבהירות והתמודד היטב עם כל הטענות שהוטחו בו בחקירה הנגדית.

הנאשם עשה מאמצים לקדם את חקירת המשטרה מיוזמתו מאחר והוא משוכנע בחפותו.

גרסתו של הנאשם עולה גם בקנה אחד עם הראיות החיצוניות האובייקטיביות.

על כן, יש להעניק לעדות הנאשם משקל ראייתי ממשי ומלא.

68. **לשיטת המאשימה**, עדותו של הנאשם הייתה בלתי מהימנה ולא ניתן להעניק לה משקל ראייתי ממשי.

מעדות הנאשם ניתן היה ללמוד על עוצמת הכעס והזעם שלו כנגד המתלון, שהגיעה לשיא במהלך הגישור, כמו גם על התנהגותו הבוטה וחסרת השליטה, וכל אלו מלמדים על המניע ועל הרקע לתקיפת הנאשם את המתלון בדרך של הטחת כד המים בפניו.

הנאשם הודה בחקירת המשטרה בכך שאיים על המתלון שיטיח את הכד בפניו, ואין לקבל את טענתו כי לא אמר דברים אלו בחקירה. חזרתו של הנאשם מהודאתו במשטרה באיומים פוגעת במהימנות עדותו, ושוללת את אמינות טענתו כי רק שפך מים על המתלון.

הנאשם הצהיר כל העת כי חשוב ביותר לשמוע את עדות המגשר, שכן היא תתמוך בגרסתו ותשלול את גרסת המתלון, אך ברגע האמת, כאשר המגשר עמד על דוכן העדים והתכוון לספר לבית המשפט את שראה ושמע באירוע, עדותו נעצרה ונמנעה אך ורק נוכח חזרתו של הנאשם בו מוויתורו על חיסיון הליך הגישור, ללא כל הסבר המניח את הדעת, ותוך העלאת טענה מופרכת לפיה הוא מסתפק בזיכוי מחמת הספק במקום בזיכוי מלא. לשיטת המאשימה, מניעת עדות המגשר על ידי הנאשם עצמו פוגמת במהימנות עדותו של הנאשם ובמשקל הראייתי שניתן להעניק לה.

הכרעה בעניין מהימנות עדות הנאשם ומשקלה

69. לאחר בחינת עדות הנאשם, לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות, ובחינה פנימית וחיצונית של גרסאותיו, ולאחר בחינת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי **קשה להעניק לעדות הנאשם משקל ראייתי ניכר**.

70. הנאשם העיד בצורה ברורה, מפורטת, רהוטה ונחרצת וענה על כל השאלות שנשאל.

עם זאת, בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות, מעלה כי העדות התאפיינה בזיחות, בריחוק מסוים מהאירוע (לעיתים הנאשם ניתח את האירוע כמתבונן מן הצד ולא כמי שהיה חלק ממנו), ובחוסר נוחות וחוסר

טבעיות מסוימות (הנאשם נמנע לעיתים תכופות מלהישיר מבט לבית המשפט, והעיד כשחומרים מונחים לנגד עיניו).

כמו כן, עדות הנאשם גלשה לעיתים לבוטות ולכוחנות מילולית. הגם שהנאשם הוא עורך דין, אשר ודאי מודע היטב למשמעות המעמד של מסירת עדות בבית משפט ואמור לדעת כי עליו לשלוט בעצמו, לא אחת הנאשם הרים קולו על התובעת שחקרה אותו בחקירה הנגדית, ואף הטיח בה אמירות קשות ובוטות, כגון כך שדעתו עליה היא "מחמאה פחות גדולה ממושחתת", ששאלה שאלה "מטופשת", וש"הוא לחוץ מזה שאנשים כמוך ממלאים את התפקיד שאת ממלאת". בדומה, הנאשם השתמש בביטויים בוטים גם כנגד גורמי המשטרה השונים שטיפלו בעניינו, תוך שהוא מכנה אותם בכינויים כגון "אידייטים", "מושחתים ומנוולים", ופועלים "משיקולים זרים או מטמטום כבד". כמו כן, כינה את הקצין הממונה על החקירה, ששמו פקד יניב פקטור, בכינוי המעליב "דפקטור". מעבר לבעייתיות העולה משימוש בשפה כאמור, בכלל וכנגד גורמי אכיפת החוק בפרט, מפיו של עורך דין המעיד בפני בית המשפט, יש בהתנהגות הנאשם בעדותו לשמש גם כרקע להבנת התנהגותו באירוע נשוא כתב האישום.

71. מעדות הנאשם, כמו גם מהודעתו במשטרה (ת/1), ניתן להתרשם ממידת האיבה העזה שהוא חש כלפי המתלונן והחברה בה הוא עובד וכן מעוצמת הכעס והזעם שחש כלפי המתלונן במהלך ישיבת הגישור נשוא כתב האישום, לאחר שהמתלונן החל להקניט ולהתגרות בו. בעדותו בבית המשפט כינה הנאשם את המתלונן בכינויי גנאי בוטים כגון "יצור מסריח ופולט זוהמה", "המנוול הזה וכנופיית הפשע שהוא אסף סביבו", ו"שקרן פתולוגי", ואף לא חסך מהמתלונן עלבונות אישיים תוך שימוש בביטויים כגון "פרצופו המכוער" ו"אפו היפה" (בלשון סגי נהור). בדומה, בהודעתו במשטרה (ת/1) השתמש הנאשם בביטויים בוטים ומעליבים כנגד המתלונן כגון "בפרצוף המכוער שלו", "שקרן פתולוגי כמו ג' ג' ויצורים שכמותו" ו"האידייט הזה". כך, הנאשם לא חסך גם כינויים בוטים וקשים גם כנגד עמיתיו של המתלונן, הן בעדותו, שם כינה אותם "כנופיית פשע", "כנופיית פרזיטים" ו"ארגון פשיעה", והן בהודעתו במשטרה, שם אמר עליהם "חברה זו מנסה לעשות במרמה פרויקט" ו"פעולות עברייניות זו הדרך של חברת אאאאא ועוזריה...".

כמו כן, הנאשם אישר, הן בעדותו והן בהודעתו, כי חש שדבריו הקשים של המתלונן נגדו במהלך ישיבת הגישור פגעו בכבודו, וניכר היה כי התנהגות המתלונן ודבריו עוררו אצל הנאשם חמת זעם וכעס של ממש. מכל אלו ניתן ללמוד על קיומו של מניע, כללי וקונקרטי לאירוע, לתקיפת המתלונן כנטען בכתב האישום.

ניכר כי עוצמת האיבה, הסלידה והבוז, שחש הנאשם כלפי המתלונן, ביחד עם חמת הזעם והכעס שעוררה בנאשם התרסת המתלונן במהלך ישיבת הגישור, מתיישבים עם תקיפה פיסית של המתלונן על ידי הנאשם כנטען בכתב האישום.

72. **בחינה פנימית של גרסאות הנאשם מעלה קשיים לא מבוטלים.** כאמור לעיל, בהודעתו במשטרה ת/1 הודה הנאשם כי אמר למתלונן "**עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן לפרצוף**", ובכך, למעשה, הודה באיום על המתלונן, כפי הנטען בכתב האישום. לעיל ניתחתי את הודאת הנאשם בחקירתו במשטרה והסברתי מדוע לא ניתן לקבל את טענת הנאשם כי לא אמר את הדברים הללו בחקירת המשטרה והחוקר רשם על דעת עצמו, וקבעתי כי הוכח שהנאשם אכן אמר את הדברים הללו בהודעתו במשטרה. בעדותו, לעומת זאת, שלל הנאשם שאמר את הדברים הללו וטען כי אמר למתלונן "**עוד מילה אחת ואתה חוטף את זה בפרצוף**" (עמוד 36, שורות 4-5). מדובר בהבדל משמעותי בסוגיה מהותית, היורדת לשורשו של עניין, הן מכיוון שמדובר באמירה המגבשת את אחת העבירות המיוחסות לנאשם, והן מכיוון שמדובר באמירה שיש לה השלכה ראייתית גם להוכחות התקיפה לאחר האיום. נראה כי לא בכדי לא חזר הנאשם בעדותו על אותם הדברים שאמר בחקירת המשטרה. על כן, הבדל זה משליך באופן ממשי על המשקל שניתן להעניק לעדותו של הנאשם.

בנוסף, בהודעתו במשטרה **ת/1** אמר הנאשם "מאחר והיה לי ברור לאחר שג' חזר עם הפרצוף מלא דם שתוגש תלונה במשטרה" (שורות 50-51), ובעדותו אמר, לעומת זאת, כי לאחר האירוע לא האמין שתוגש תלונה במשטרה (וזוה היה הסברו לכך שלא צילם את המתלונן עם הטלפון שלו לאחר שחזרו לחדר כשהמתלונן דימם מפניו) ורק לאחר שיחתו עם עו"ד הלם, בבוקר שלאחר האירוע, הבין שמדובר על הגשת תלונה במשטרה (עמוד 42, שורות 11-12).

73. בחינת עדותו של הנאשם מעלה גם מספר פרכות משמעותיות. ראשית, הנאשם טען בעדותו כי לאחר ששפך את המים על המתלונן, עו"ד הלם ו/או המתלונן תפסו את ידו בכוח ואף שרטו אותו. ככל שהנאשם רק שפך מים על המתלונן ואף לא היה מסוגל להגיע למגע פיסי איתו מעבר לשולחן, כפי שטען הנאשם, לא ברור מדוע היה צורך לתפוס את ידו בכוח, וכן לא ברור כיצד בכלל הצליחו המתלונן ו/או עו"ד הלם לתפוס את ידו מעבר לשולחן אם רוחב השולחן היה כזה שלא מאפשר מגע פיזי כטענת הנאשם. שנית, הנאשם טען בעדותו כי מיד לאחר המקרה עו"ד הלם שאל אותו "מה קרה לך, השתגעתי?" (ולמחרת אף תיאר את המקרה כ"רעידת אדמה" בטענה שלמתלונן נשבר האף), ובהמשך המגשר שאל את הנאשם "בשביל מה היית צריך לעשות את זה?". נראה כי תגובות ספונטניות אלו של עו"ד הלם ושל המגשר פחות מתיישבות עם שפיכת מים בלבד ותואמות יותר מעשה קיצוני יותר, כגון התקיפה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. שלישית, הנאשם תיאר בעדותו כי לאחר האירוע המתלונן היה המום ונסער מאוד (עמוד 36, שורה 14; עמוד 40, שורה 24). תגובה ספונטנית זו של המתלונן מתיישבת טוב יותר עם התקיפה המתוארת בכתב האישום מאשר עם שפיכת מים בלבד. רביעית, הנאשם אמר בעדותו כי לאחר שהמתלונן חזר לחדר הגישור בעודו מדמם מפניו הוא ניגש למגשר ואמר לו "אתה רואה על מה מדברים פה, על זה מדברים ואתה תהיה עד". ככל שהנאשם רק שפך מים על המתלונן, והמגשר ראה שמדובר רק בשפיכת מים ועל כן מבין שאין קשר בין החבלה הנחזית על פני המתלונן למעשי הנאשם ומבין שהמתלונן מנסה להעליל על הנאשם עלילת שווא, אין כל היגיון בכך שהמתלונן יגש למגשר ויודיע לו שהוא ישמש כעד, ובהמשך לכך אין גם כל היגיון בכך שהמתלונן ימסור את פרטי המגשר לחוקרי המשטרה במטרה שיגבו את גרסתו. ככל שמדובר בעלילת שווא, כטענת הנאשם, המתלונן ידע זאת היטב והוא גם ידע שהמגשר ישלול את טענתו ויאשר שמדובר בעלילת שווא - על כן, דבריו הספונטניים של המתלונן למגשר, כפי שתיארם הנאשם עצמו, כמו גם מסירת פרטי המגשר למשטרה במטרה שיגבו את גרסתו, מלמדים דווקא שהמתלונן ידע שלא מדובר בעלילת שווא ושהמגשר יאשר את טענותיו באם יחקר (ויוזכר כי המתלונן עמד בהסכמתו לשמיעת גרסת המגשר לכל אורך הדרך, גם כאשר המגשר התייצב להעיד בבית המשפט, וזאת בניגוד לנאשם, שחזר בו מהסכמתו לויתור על חיסיון הליך הגישור, ללא הסבר המניח את הדעת, ולמעשה מנע בכך את שמיעת גרסת המגשר כאשר המגשר כבר עמד על דוכן העדים והחל לתאר את אשר קרה).

74. **בחינה חיצונית** של עדות הנאשם מעלה, כי אין ראיות חיצוניות התומכות בגרסת הנאשם ומחזקות אותה, ולמעשה הראיות והעדויות החיצוניות שהובאו במשפט, הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה, תומכות דווקא בגרסת המתלונן ומחזקות אותה.

כך, התמונות של המתלונן לאחר האירוע, התרשמות החוקר שחקר את המתלונן בסמוך לאחר האירוע, והמסמכים הרפואיים, כמו גם עדויותיהם של ד"ר בן דב (מטעם המאשימה) ושל ד"ר יואכימס (מטעם ההגנה) - כולם מחזקים דווקא את גרסת המתלונן ולא את גרסת הנאשם.

75. כאמור, **ד"ר זהר יואכימס**, רופא א.א.ג. בקופת חולים כללית, בדק את המתלונן כחמישה ימים לאחר האירוע. סיכום הביקור של המתלונן אצל ד"ר יואכימס מיום 16.2.16 הוגש בהסכמה **כת/6**. **מת/6** עולה שהמתלונן סיפר כי נחבל בפניו מחפץ כבד, כי קיבל טיפול ראשוני במיון, וכי בעת הבדיקה הוא מרגיש שהנשימה

מנחיר שמאל אינה טובה (בעבר נאמר לו שהמחיצה אינה ישרה, אך כעת יש החמרה), ומרגיש עדיין כאבים באף. ד"ר יואכים ציין בבדיקה כי הוא מבחין בחתך מודבק בצד שמאל של "שורש האף" (די גבוה, כמעט בין הגבות), כי המקום רגיש למגע, כי קיים שקע קל בחלק העליון שמאל והמחיצה נוטה שמאלה, וכי אין המטומה והפרשות באף אך יש בצקת ברקמה הרכה והמטומה מתחת לעפעף תחתון שמאל. המתלון נשלח לצילום ובעקבות הצילום אבחן ד"ר יואכים שהמתלון סובל משבר בקצה ה-Nasal Bone, אך המצב אינו דורש רדוקציה, מבחינה קוסמטית מדובר בבעיה מינימלית, ולא נראה שתהיה בעיה בנשימה. אבחנותיו של ד"ר יואכים בתום הבדיקה הן: חתך באף ושבר באף.

בעדותו של ד"ר יואכים כעד מטעם ההגנה, הסביר ד"ר יואכים מדוע שלח את המתלון לבצע צילום ואמר כי לפעמים יש ממצאים ברורים בבדיקה גופנית עם הידיים, וכשהממצאים לא ברורים אז מעדיפים לראות גם צילום כדי לבסס את הקביעה. עוד הוסיף כי השבר שאובחן אצל המתלון היה בחלק העליון של האף, וכי **יש התאמה בין המקום שבו מצוי השבר לבין המקום שבו היה החתך**. כמו כן הסביר כי מהצילום אי אפשר לדעת אם מדובר בשבר טרי מעכשיו או מלפני שבוע, מכיוון שבדרך כלל נראה אותו הדבר בצילום, אך אם מדובר בשבר ישן יותר לפעמים אפשר לראות זאת, אך לא תמיד. כן ציין כי מחיצה לא ישרה נובעת בדרך כלל מבעיה התפתחותית. בנוסף, ציין כי ייתכן שחבטה עזה וחזקה עם חפץ כבד, שגרמה לחבלה ולשבר כפי שאובחן למתלון, לא יגרמו לשטפי דם והפרשות במחיצה וכן יגרמו לשטפי דם ברקמה הרכה, כפי שהיה אצל המתלון: **"שזה מתאים לחבלה באזור הזה", "כן, זה בהחלט מתאים למנגנון. כן, זה בהחלט יכול להיות", "כן, אני חושב שהם די תואמים, והמטומות חיצוניות בעפעפיים אנחנו רואים בשברים כאלה של האף, החתך החיצוני מתאים. והעובדה שאין המטומה במחיצה היא למזלו של הנפגע, אבל היא בכל מקרה דבר יחסית נדיר אז ציינו שהיא לא קיימת. אבל הממצאים החיצוניים בהחלט מתאימים למנגנון החבלה, כפי שהוא תיאר בבדיקה במרפאה"** (עמודים 52-54).

הנה כי כן, **ת/6** ועדותו של ד"ר יואכים, כעד מטעם ההגנה, אינן תומכות בגרסת הנאשם, ולמעשה תומכות דווקא בגרסת המתלון ומחזקות אותה.

76. ההגנה הגישה גם מסמכים שונים - **1/נ - 12/נ** - הרלוונטיים לבחינת עדויותיהם של המתלון ושל עו"ד אלי הלם, ואשר התייחסתי אליהם בהרחבה לעיל. כפי שפורט לעיל, אין בכוחם של מסמכים אלו כדי לפגום באופן ממשי במהימנות עדויות המתלון ועו"ד הלם ובמשקלן הראייתי, ובהמשך לכך אין בהם גם כדי לתמוך בגרסת הנאשם או לחזק אותה.

77. בדיון מיום 17.9.17 הצהירה באת כוח הנאשם כי בכוונת ההגנה לזמן בעצמה שני עדים שיעידו על הרקע לסכסוך ביו הנאשם לבין חברת xxxxx והשימוש שנעשה בעלילה הזו נגד הנאשם, לרבות אדם שהקליט את המתלון משקר בעודו טוען שהנאשם שבר את אפו עם מוט ברזל (עמוד 42, שורות 23-27; עמוד 45, שורות 27-30).

בסופו של יום, ההגנה לא זימנה עדים אלו להעיד, הטענות לא בוססו, ואף לא הוגשה כל הקלטה כאמור, וזאת ללא מתן הסבר לכך.

78. עוד לא למותר להזכיר בהקשר זה, את העובדה שעל אף שההגנה טענה כי גרסת המגשר תתמוך בגרסת הנאשם ותביא לזיכויו, על אף שהמגשר זומן תחילה להעיד כעד מטעם ההגנה, ועל אף שהמגשר התייבב בהמשך בבית המשפט על מנת להעיד כעד מטעם המאשימה והחל כבר להעיד ולספר את שראה ושמע באירוע, בסופו של יום עדותו של המגשר לא נשמעה רק נוכח חזרתו של הנאשם מוויתורו על חיסיון הליך

הגישור, שלא ניתן לה כל הסבר המניח את הדעת.

79. לאור כלל האמור לעיל, לאחר בחינת עדות הנאשם, לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות, ובחינה פנימית וחיצונית של גרסאותיו, ולאחר בחינת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי **קשה להעניק לעדות הנאשם משקל ראייתי ניכר.**

סיכום ניתוח עדויות ההגנה וראייתיה

80. לאחר ניתוח עדויות ההגנה וראייתיה אני קובע כי עדויות ההגנה וראייתיה אינן בעלות משקל ראייתי שיש בכוחו כדי לכרסם במשקל הראייתי הניכר של עדויות וראיות המאשימה, ואף אין בכוחן כדי להקים ספק סביר ביחס להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום.

יתרה מכך, חלק מראיות ההגנה ועדויותיה, כגון עדותו של ד"ר יואכimson, אף מחזקות את עדות המתלונן ואת טענות המאשימה לביסוס המיוחס לנאשם בכתב האישום.

טענות ההגנה למחדלי חקירה

81. ההגנה טענה לקיומם של מחדלי חקירה במקרה דנן, לרבות מחדלים שיצרו נזק ראייתי, כפי שיפורט בהמשך, אשר מקימים ספק בדבר אשמתו של הנאשם.

82. לאחר בחינת הטענות בראי ההלכה הפסוקה בעניין מחדלי חקירה ונזק ראייתי - סבורני מרבית טענות ההגנה אינן מצביעות על מחדלי חקירה של ממש. טענות אחרות מצביעות על מחדלי חקירה מסוימים, שבסופו של יום אין בכוחם, אף במצטבר, כדי להקים ספק סביר או כדי להצביע על נזק ראייתי המקים ספק סביר, וזאת בשים לב למכלול הראיות והנסיבות בתיק.

83. אחת מטענות ההגנה דורשת התייחסות מפורטת יותר, נוכח המקום שייחודה לה ההגנה, כפי שיפורט בהמשך. הטענה נוגעת לאי חקירתו של המגשר, עו"ד חנן אדד, במשטרה, נוכח בקשתו שלא להיחקר מחמת טענת חיסיון הליך הגישור.

כפי שיפורט בהמשך, לאחר בחינת טענות הצדדים בעניין זה, באתי למסקנה, כי על אף שמדובר בעדות ראייה ישירה של גורם אובייקטיבי וניטראלי, שיכולה הייתה לקדם את בירור האמת, הרי שנוכח בקשתו של המגשר שלא להעיד במשטרה מחמת חיסיון, ונוכח המצב המשפטי העקרוני המורכב בסוגיה זו ובהיעדר החלטה שיפוטית ברורה הקובעת שלא חל חיסיון, כמו גם לאור התשתית הראייתית הקונקרטית שהייתה מונחת בפני היחידה החוקרת ובפני יחידת התביעות בשלב החקירה ובשלב הגשת כתב האישום - הרי שאין מדובר במחדל חקירתי ממשי, ובכל מקרה אין מדובר במחדל שיש בכוחו להקים ספק סביר. יתרה מכך, גם אם בראשית הדרך ניתן היה לטעון כי מדובר במחדל חקירתי בעל משמעות, במיוחד נוכח טענות הנאשם כי יש בעדות המגשר כדי לתמוך בגרסתו ולהביא לזיכויו, הרי שבהינתן הנסיבות הייחודיות שהתפתחו במהלך המשפט, כפי שיפורטו בהמשך, עם תום המשפט לא ניתן לטעון עוד כי מדובר במחדל בעל משמעות המקים ספק סביר. זאת, מאחר שהייתה אפשרות פשוטה ונגישה, שאינה כרוכה בעיכוב או בעינוי דין נוספים, לצמצום המחדל בדרך של שמיעת עדות המגשר בבית המשפט, לאחר שניתנה החלטה שיפוטית הקובעת שעליו להעיד לאור ויתור הצדדים על החיסיון, ולאחר שהמגשר התייצב להעיד ועדותו העניינית החלה להישמע, אך העדות נקטעה ולא נשמעה בסופו של יום אך ורק נוכח הודעתו הפתאומית של הנאשם כי הוא

חוזר בו מוויתורו על חיסיון הליך הגישור. על כן, בנסיבות אלו, אף אם בראשית ההליך המשפטי היה מחדל חקירתי בעל משמעות בעניין זה, נוכח העובדה שמדובר בעדות ראיה ישירה של אדם אובייקטיבי וניטרלי ובמיוחד נוכח טענת ההגנה שיש בעדות המגשר לתמוך בגרסתו ולהביא לזיכוי, הרי שבסופו של ההליך המשפטי, לאחר שגרסת המגשר לא נשמעה אך ורק בעקבות עמדת הנאשם עצמו, ולאחר בחינת מכלול התמונה הראייתית בתיק, תוך התייחסות למשקל הראייתי הממשי שניתן לראיות המאשימה (ובמיוחד לעדות המתלונן, לעדות עו"ד אלי הלם ולראיות הרפואיות התומכות), מחד גיסא, ולמשקל הראייתי המוגבל שניתן לראיות ההגנה, מאידך גיסא - לא ניתן לומר כי מדובר במחדל בעל משמעות המקים ספק סביר.

84. לפיכך, מצאתי כי **במקרה דנן לא התקיימו מחדלי חקירה או נזק ראייתי, אשר יש בכוחם להקים ספק סביר בדבר אשמת הנאשם.**

טענות ההגנה

85. ההגנה העלתה מספר טענות למחדלי חקירה, שחלקם אף יצרו נזק ראייתי, אשר לטענתה מקימים ספק סביר בדבר אשמת הנאשם.

86. טענתה המרכזית של ההגנה למחדל חקירה נוגעת, כאמור, לאי חקירתו של המגשר, עו"ד חנן אדד, במשטרה. לטענת ההגנה לא הייתה מניעה משפטית לזמן את המגשר למסור את עדותו במשטרה, תוך התגברות על טענת החיסיון שהעלה. מאחר שמדובר בעד ראיה, ישיר, מידי, אובייקטיבי וניטרלי, ומאחר שעדותו הייתה תומכת בגרסת הנאשם ושוללת את גרסת המתלונן, אי חקירתו במשטרה מהווה מחדל חקירתי חמור ומשמעותי ביותר, שיש בכוחו, לכל הפחות, להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם. ההגנה מוסיפה וטוענת, כי ניתן לייחס מחדל ממשי גם לתביעה במקרה דנן, מאחר שהמאשימה לא הורתה ליחידה החוקרת לחקור את המגשר במסגרת השלמת חקירה טרם הגשת כתב אישום, והתביעה אף לא ניצלה את ההזדמנות שניתנה על ידי בית המשפט (כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל) בראשית ההליך המשפטי, לאחר הגשת כתב האישום וטרם קביעת התיק לשמיעת ראיות, לחקור את המגשר, נוכח טענת ההגנה, ועל אף שבית המשפט הבהיר כי לא ברור שקיים חיסיון וכן הורה לתביעה לשקול את הסוגיה פעם נוספת והבהיר שיתכן ותהיינה להחלטה השלכות ראייתיות אפשריות. ההגנה סבורה כי מהחלטת בית המשפט להורות על שמיעת עדותו של המגשר בשלב בו ניתנה ההחלטה עולה כי אף בית המשפט סבור שללא גרסת המגשר נותר ספק באשמת הנאשם, וההגנה סבורה עוד כי חזרתו של הנאשם מהסכמתו לוותר על חיסיון הליך הגישור, שבעקבותיה לא נשמעה עדות המגשר בסופו של דבר, אינה מאיינת את הספק הסביר שנותר ומשמעותה היחידה היא ויתורו של הנאשם על זיכוי המלא והסתפקותו בזיכוי מחמת הספק.

87. טענה נוספת של ההגנה למחדל חקירתי עניינה השיהוי בחקירתו של הנאשם, אשר נחקר רק ביום 23.5.16, בעוד האירוע התרחש ביום 11.2.16 ותלונת המתלונן הוגשה באותו היום. לטענת ההגנה, בעקבות מחדל זה היחידה החוקרת נחשפה לגרסת הנאשם רק כשלושה וחצי חודשים לאחר האירוע, בשלב בו לא ניתן היה לבצע כבר פעולות חקירה מסוימות לצורך בדיקת טענות הנאשם, כגון בדיקת מצלמות האבטחה ביציאה מחדר המגשר, תשאול אנשים במקום האירוע, ובדיקה שהנוזל שנצפה על ידי החוקר על פניו של המתלונן בעת הגשת התלונה הוא אכן דם. מכאן, שנוצר נזק ראייתי שיש בכוחו לקים ספק סביר באשמת הנאשם. לטענת ההגנה לא הייתה הצדקה להמתנה כה ממושכת לצורך קבלת האישום לחקירת הנאשם.

88. טענה נוספת של ההגנה למחדל חקירתי עניינה אי ביצוע פעולות חקירה מתבקשות והכרחיות, אף לאחר

שנמסרה גרסת הנאשם, שחייבה את בדיקת הדברים. הפעולות שלא בוצעו כוללות: ביקור בזירת האירוע, בדיקת האפשרות הטכנית להטחת המכה בפני המתלונן מעבר לשולחן שהיה במקום, תפיסת הקנקן ובדיקת האפשרות הפיסית לגרימת החבלה הנטענת מקנקן זה, ובדיקת היריבות בין הצדדים והמניע של המתלונן ובא כוחו להעליל אשמת שווא על הנאשם. ההגנה סבורה כי אילו בוצעו הפעולות האמורות היה בכוחן כדי לתמוך בגרסת הנאשם ולשלול את גרסת המתלונן, ועל כן מדובר במחדלי חקירה המקימים ספק סביר באשמת הנאשם.

טענות המאשימה

89. המאשימה סבורה כי לא התרחשו מחדלי חקירה בתיק דנן, כי המחדלים עליהם מצביעה ההגנה לאו מחדלים הם, וכי אף אם התרחשו מחדלי חקירה מסוימים הרי שמדובר במחדלים מינוריים שניתנו להם הסברים המניחים את הדעת, ואשר אין בכוחם להקים ספק סביר או להצביע על נזק ראייתי המקים ספק סביר.

90. באשר לאי חקירת המגשר, המאשימה סבורה כי נוכח בקשתו של המגשר שלא להעיד במשטרה מחמת חיסיון, ונוכח המצב המשפטי בסוגיה זו, כמו גם לאור התשתית הראייתית הקונקרטית שהייתה מונחת בפני היחידה החוקרת ובפני יחידת התביעות בשלב החקירה ובשלב הגשת כתב האישום - הרי שאין מדובר במחדל חקירתי ממשי, ובכל מקרה אין מדובר במחדל שיש בכוחו להקים ספק סביר. גם העובדה שהמגשר לא נחקר אף לאחר החלטתו של בית המשפט (כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל) בראשית ההליך המשפטי, אינה מהווה מחדל המקים ספק סביר. המאשימה הזכירה, כי ההגנה ביקשה תחילה לזמן את המגשר כעד הגנה. המגשר התייצב בבית המשפט וסירב להעיד מחמת חיסיון. בעקבות זאת, בית המשפט קבע, בהחלטה מנומקת, כי לא חל במקרה דנן חיסיון בשל ויתור הצדדים להליך הגישור על החיסיון, ובשל חשיבות העדות לביורר האמת ולעשיית צדק נוכח טענות ההגנה שמדובר בעדות מזכה. בית המשפט קבע מועד נוסף לעדות המגשר כעד הגנה, ולאחר שהמגשר ביקש שלא להעיד אלא למסור תשובותיו בכתב, הודיעה המאשימה כי לאור החלטתו הברורה של בית המשפט נכון יהיה לשמוע את עדות המגשר כעדות רגילה. לאחר מכן, בעקבות עמדת המאשימה, הודיע הנאשם לפתע כי הוא מוותר על עדותו של המגשר כעד הגנה. בהמשך לכך, ולאחר שבית המשפט קבע כאמור שלא חל חיסיון ושעדו של המגשר חשובה לצורך בירור האמת ועשיית הצדק, הודיעה המאשימה כי יש לשמוע את עדותו של המגשר כעד תביעה, ובית המשפט אישר זאת. בעקבות זאת התייצב המגשר להעיד כעד מטעם המאשימה. לאחר שהעד התייצב להעיד והחל בעדותו העניינית, ומשהנאשם נוכח כי המגשר עומד לספר כל מה שראה ושמע באירוע, ביקש לפתע הנאשם להפסיק את העדות ולאחר שבקשתו נדחתה הודיע לפתע הנאשם כי הוא חוזר בו מוויתורו על חיסיון הליך הגישור, וכתוצאה מכך לא נשמעה עדותו של המגשר בסופו של דבר. על כן, בהינתן הנסיבות הייחודיות שהתפתחו במהלך המשפט, עם תום המשפט לא ניתן לטעון עוד כי מדובר במחדל בעל משמעות המקים ספק סביר, שכן בסופו של ההליך המשפטי הוברר כי גרסת המגשר לא נשמעה אך ורק בעקבות עמדת הנאשם עצמו. המאשימה סבורה כי יש בהתנהלות זו של הנאשם ללמד שמעולם לא סבר שעדות המגשר תוכל לסייע לו ומעולם לא התכוון שהעדות באמת תישמע, וכל מטרתו הייתה רק להכשיר את הקרקע לטענה למחדל חקירתי. על כן, עם חשיפת עמדתו האמתית של הנאשם, לא ניתן לקבוע שאי חקירת המגשר מהווה מחדל חקירתי המקים ספק סביר. המאשימה סבורה עוד כי התנהלות זו של הנאשם אף מחלישה את מהימנות גרסתו ומחזקת את משקל הראיות נגדו.

91. באשר לטענת ההגנה בעניין השיהוי בחקירת הנאשם, המאשימה סבורה כי אין מדובר בשיהוי ובוודאי שלא בשיהוי לא סביר, שכן הקצין הממונה על החקירה, פקד יניב פקטור, העיד כי מאחר שהנאשם הוא עורך דין

התחנה נדרשה לקבלת אישורים מגורמי המחוז לשם חקירתו באזהרה כחשוד, שבלעדיהם לא ניתן היה לחקרו, והתחנה פעלה ביעילות להשגת האישורים, ולאחר השגת האישורים הנאשם זומן ונחקר. המאשימה סבורה שפרק זמן של כשלושה וחצי חודשים הוא סביר לצורך קבלת האישורים, בהינתן כלל הנסיבות ואילוצי העבודה האחרים. מאחר שמדובר בעיכוב בלתי נמנע הרי שלא ניתן לומר שאי ביצוע פעולות חקירה שלא ניתן היה לבצען לאחר חקירת הנאשם נוכח חלוף הזמן, כגון בדיקת מצלמות, תשאול אנשים במקום, ובדיקת הנוזל שנצפה על פניו של המתלונן בעת הגשת התלונה, מהווה מחדל חקירתי. זאת ועוד, בשים לב למכלול הנסיבות הראייתיות בתיק, גם לגופו של עניין לא מדובר במחדל חקירה או בנזקים ראייתיים, היות ולא מדובר בפעולות שהיה הכרח לבצען.

92. באשר לטענת ההגנה למחדל חקירתי בגין אי ביצוע פעולות חקירה מתבקשות והכרחיות, כפי שנטענו על ידי ההגנה, המאשימה סבורה כי לא מדובר במחדל חקירתי, היות ולא מדובר בפעולות שאילו בוצעו היה בכוחן כדי לתמוך בגרסת הנאשם או להקים ספק סביר באשמתו, וזאת נוכח כלל הראיות והעדויות שבית המשפט נחשף אליהן במהלך המשפט.

הראיות הרלוונטיות לטענות בעניין מחדלי החקירה

עדויות של פקד יניב פקטור - הממונה על החקירה

93. לבקשת ההגנה העיד מטעם המאשימה **פקד יניב פקטור**, שהיה הקצין הממונה על החקירה בתיק דנן, וחקירתו נסובה סביב טענות ההגנה למחדל חקירה.

94. המאשימה הגישה באמצעות העד, בהסכמה וללא הסתייגות (עמוד 5, שורות 25-30), את **ת/2** - שהוא מזכר שערך העד מיום 6.3.16, שכותרתו "מזכר - שיחה עם עוד". מהמזכר **ת/2** עולה כי העד שוחח עם המגשר, עו"ד אדד, וביקש ממנו למסור עדות בקשר לאירוע נשוא כתב האישום. מהמזכר עולה עוד שעו"ד אדד אמר לפקד פקטור כי מאחר שהוא מגשר בתיק קיים קושי גדול מצדו למסור עדות על המקרה. המגשר מסר בנוסף לפקד פקטור כי אכן הייתה אלימות מצדו של הנאשם כלפי המתלונן, אך קדם לאירוע דבר מה הקשור לגישור, ומכיוון שהליך הגישור הינו הליך חסוי אזי קיים קושי אתי לחשוף את אשר היה בחדר ומה קדם לאירוע התקיפה של המתלונן (כהערת אגב, וכמובן מבלי להעניק משקל כלשהו לדברים כראיה במשפט לאמיתות תוכנם, יצוין, כי מדברים אלו, בהם המגשר מאשר לפקד פקטור, שפונה אליו בעקבות תלונת המתלונן, ש"אכן הייתה אלימות" ו"תקיפה", עולה לכאורה שעדותו של המגשר צפויה הייתה כנראה לתמוך בגרסת המתלונן, הגם שלא ניתן לדעת לאיזו אלימות ותקיפה התכוון). עוד עולה מהמזכר כי פקד פקטור ניסה לשכנע את עו"ד אדד להעיד מאחר שעדותו חשובה כצופה מן הצד אובייקטיבי, אך עו"ד אדד עמד על כך שקיים קושי אתי גדול למסור עדות על דבר שיש בו חיסיון כמגשר. בעדותו הוסיף פקד פקטור כי עו"ד אדד אמר לו שהוא לא יכול להגיע למסור עדות מפאת החיסיון, וכן אמר שיבדוק את הדברים מול לשכת עורכי הדין. פקד פקטור ציין כי בדק את הדברים גם מול קצין האח"ם שלו, ומשלא קיבל הנחיות אחרות, ושעה שמדובר בעד ולא בחשוד, הסבירו של עו"ד אדד הניחו את דעתו. פקד פקטור הוסיף כי בסיום החקירה כל התיק הועבר גם לבדיקה של היועצת המשפטית של התחנה, וכי הוא לא קיבל את התיק בחזרה ממנה עם הנחיות לבצע פעולות נוספות, וכך גם לא קיבל בקשות להשלמות חקירה מהתביעות.

95. בעדותו התייחס פקד פקטור גם לטענת הנאשם בדבר שיהוי בחקירה ממועד הגשת התלונה בחודש פברואר

2016 ועד למועד חקירתו שלו בחודש מאי 2016. פקד פקטור השיב כי לאחר הגשת התלונה היו צריכות להתבצע מספר פעולות חקירה הדורשות אישור גורמי המחוז, כגון אישור לחקירת עורך דין, שאינו בסמכות התחנה אלא בסמכות קצין אח"ם מחוזי. לצורך קבלת האישור התחנה שולחת למחוז את כלל חומר החקירה בתיק ביחד עם מכתב נלווה ועם פרטי עורך הדין, ורק לאחר שגורמי המחוז עוברים על תיק החקירה ומבצעים את הבדיקות הדורשות ניתן או לא ניתן אישור לחקירת עורך הדין. באם ניתן אישור לחקירת עורך הדין, הוא מזמן לחקירה באזהרה. העד לא זכר לומר מתי פנה לקצין האח"ם בתיק דנן. בחקירה החוזרת הוצגו לעד מזכרים מרענ"ח ת"א מיום 5.4.16 ומקצין אח"ם מחוז ת"א מיום 18.4.16, והעד הוסיף כי אינו זוכר את המזכרים הספציפיים, אך אלו הם אישורים לחקירת הנאשם, שרק לאחר קבלתם יכול היה לזמן את הנאשם לחקירה.

96. פקד פקטור אישר כי במסגרת החקירה לא בוצע ביקור בזירת האירוע, לא נבדקה האפשרות הטכנית להטחת המכה בפני המתלונן מעבר לשולחן שהיה במקום, לא תושאלו עובדים במקום, ולא בוצע ניסיון לתפוס את הקנאן. פקד פקטור הסביר כי התיאור שמסר המתלונן הספיק על מנת להבין את האירוע ואת האפשרות הטכנית לביצוע התקיפה, וכי בהינתן שנמסרו שתי עדויות ונצפו סימני חבלה לא היה צורך לפעול לביצוע הפעולות האמורות. פקד פקטור ציין כי סימני החבלה והדם על המתלונן, בהם הבחין החוקר בתחילת חקירתו של המתלונן, חיזקו את מהימנות התלונה, ואישר כי לא בוצעה בדיקה כדי לוודא שמדובר בדם. פקד פקטור הוסיף כי לא בוצעה בדיקה של המצלמות מחוץ לחדר המגשר מאחר שלא עלה חשד שהמתלונן חבל בעצמו. לאחר קבלת גרסת הנאשם לא נבדקו המצלמות מפאת חלוף הזמן. פקד פקטור שלל מכל וכל את טענת הנאשם כי לאחר החקירה הנאשם הגיע אליו ושאל אותו מדוע לא נבדקות המצלמות ופקד פקטור השיב לו שאין לו מה לחפש מאחר ומדובר בתיק סגור, וכדבריו בעדותו: **"לא אמרתי דבר כזה, אין מצב. זה לא סגנון הדיבור שלי"** (עמוד 8, שורות 26-28). פקד פקטור הוסיף כי לא בוצעו פעולות מיוחדות על מנת לבדוק את היריבות בין הצדדים ואת המניע של המתלונן להאשים את הנאשם האשמת שווא, מאחר שיריבות אינה מצדיקה אלימות.

הדין בעניין מחדלי חקירה

97. בהתאם לפסיקה, מחדל חקירה פירושו, כי עקב רשלנותן של רשויות החקירה והתביעה אבדה ראייה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם. מחדלי חקירה הם מחדלים של רשויות החקירה והתביעה בהשגת ראיות הדורשות לנאשם להתמודדות הוגנת עם ראיות התביעה או מחדלים בהשגת ראיות שבכוחם להקים ספק סביר לזכותו של הנאשם. בחינת הטענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך טובה או יעילה יותר, אלא, האם קופחו זכויותיו של הנאשם, והאם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי (ע"פ 5104/06 בניירישלול נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.5.07)). השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר (ע"פ 1977/05 **גולה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.11.06)).

98. הלכה היא כי מיוחס משקל מסוים לאפשרות שאילו המחדל לא היה מתרחש הייתה בפני בית המשפט ראייה המחזקת את גרסת הנאשם, ונתון זה נשקל במסגרת בחינת עמידת התביעה בנטל השכנוע (ע"פ 4384/93 **מליקר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.5.94); ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.9.08)).

99. מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכוי של הנאשם, אולם אין משמעות הדבר כי כל מחדל, או אף הצטברות של מספר מחדלים, יביאו בהכרח לזיכוי. השאלה של בית המשפט לשאול את עצמו היא, לאחר בדיקה פרטנית, ובהתחשב בתשתית הראיות הקיימת בתיק ותוך בחינת מכלול הראיות, האם המחדלים הם כה חמורים ופוגעים בראיות התביעה או מקפחים את הגנת הנאשם ומקשים עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת עד כי הם עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמת הנאשם (ע"פ 10596/03 **בשירוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.6.06); ע"פ 6040/05 **אלנבארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.8.06); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.5.06); ע"פ 10082/04 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.06); ע"פ 3214/06 **פינר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.9.06); ע"פ 4223/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.11.07); ע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.2.06); ע"פ 1250/07 **אבו סולב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.12.07); ע"פ 6279/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.2.04); ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.4.07); ע"פ 5152/04 **אגרונוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.05)).

הכרעה בטענות למחדלי החקירה

100. לאחר בחינת טענות הצדדים, בחינת הראיות והעדויות הרלוונטיות, ובחינת התמונה בכללותה, הכל בראי ההלכה הפסוקה בעניין מחדלי חקירה ונזק ראייתי - סבורני מרבית טענות ההגנה אינן מצביעות על מחדלי חקירה של ממש. טענות אחרות מצביעות, לאחר בחינת התמונה בכללותה, על מחדלי חקירה, שאין בכוחם, אף במצטבר, כדי להקים ספק סביר או כדי להצביע על נזק ראייתי המקים ספק סביר, מאחר שבנסיבות דנן המחדלים אינם כה חמורים ואינם פוגעים בראיות התביעה או מקפחים את הגנת הנאשם ומקשים עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת. לפיכך, מצאתי לקבוע כי במקרה דנן לא התקיימו מחדלי חקירה ונזק ראייתי, אשר יש בכוחם להקים ספק סביר בדבר אשמת הנאשם.

101. כאמור, טענתה המרכזית של ההגנה למחדל חקירה נוגעת לאי חקירתו של המגשר, עו"ד חנן אדד, במשטרה, טרם הגשת כתב האישום ואף לאחריו.

לאחר בחינת טענות הצדדים, הראיות והעדויות, והתמונה בכללותה, אינני סבור כי אי חקירת המגשר במשטרה במקרה דנן עולה כדי מחדל חקירתי ממשי, המקים ספק סביר באשמת הנאשם. כמו כן, אף אם בתחילתו של ההליך ניתן היה לסבור כי מדובר במחדל חקירתי בעל משמעות, הרי שנכוח התפתחות הדברים במהלך המשפט סביב קבלת גרסת המגשר לצורך צמצום המחדל והסיבה לאי קבלת גרסתו בסופו של יום, ולאחר שמיעת העדויות וקבלת הראיות והקביעה כי יש להעניק לראיות המאשימה (ובפרט לעדות המתלונן, לעדות עו"ד אלי הלם ולראיות הרפואיות) משקל של ממש, ומנגד כי לא ניתן להעניק משקל ניכר לעדות הנאשם - לא ניתן לקבל את טענת ההגנה כי מדובר במחדל חקירתי משמעותי המקים ספק סביר, שכן בנסיבות דנן, בסופו של יום, המחדל אינו כה חמור ואינו פוגע בראיות התביעה או מקפח את הגנת הנאשם ומקשה עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת.

סבורני כי, אף אם היחידה החוקרת יכולה הייתה לפעול אחרת ולנסות ולכפות על המגשר למסור את הודעתו במשטרה בשל היותו עד ראיה ישיר, אובייקטיבי וניטרלי, הרי שהחלטת היחידה החוקרת, בזמן החקירה, שלא לחקור את המגשר בסופו של דבר הייתה סבירה ולגיטימית, והיא אינה עולה כדי רשלנות. ראשית, כפי שעולה בבירור מת/2 ומעדותו של פקד פקטור, היחידה החוקרת פנתה למגשר וביקשה לגבות את הודעתו. המגשר ביקש

במפורש שלא להעיד במשטרה מחמת חיסיון הליך הגישור ומסיבות אתיות, ולמעשה המגשר סירב להתייצב למסירת עדות, כך שעל מנת לגבות את עדותו היה צורך לכפות עליו לעשות כן בניגוד לרצונו, וזהו צעד קיצוני למדי. יצוין, כפי שעלה מעדותו של פקד פקטור, כי היחידה החוקרת לא נמנעה מלעשות מאמצים כדי לאפשר את גביית הודעתו של המגשר, ובמסגרת זו פנתה למגשר, ביקשה ממנו למסור את עדותו ואף הבהירה לו את החשיבות של הדבר, ולאחר מכן אף בדקה את המצב עם גורמים בכירים יותר במחוז, ובהמשך הדברים נבדקו גם על ידי היועצת המשפטית של התחנה, ורק לאחר כל אלו גובשה ההחלטה שלא לכפות על המגשר להעיד. שנית, המצב המשפטי העקרוני בסוגיית חיסיון הליך הגישור הוא מורכב ולא חד משמעי, כאשר יש הסבורים שהחיסיון הוא על ההליך עצמו ולא ניתן לוותר עליו, ויש הסבורים כי מדובר בחיסיון של הצדדים ועל כן הם יכולים לוותר עליו. ברי כי עמדת המגשר היא שהחיסיון חל על ההליך עצמו. על כן, כל עוד לא ניתנה החלטה שיפוטית מפורשת וקונקרטית ביחס לתיק דנן, בחירתה של המשטרה שלא לכפות על המגשר הטוען לחיסיון למסור את עדותו היא בחירה סבירה, ובמיוחד לאחר שהדברים הועמדו גם לבחינה של היועצת המשפטית של התחנה (ויש לזכור כי הסכמת שני הצדדים לוותר על החיסיון ניתנה במסגרת עדויותיהם בבית המשפט). שלישית, חרף טענת הנאשם כי עדות המגשר תתמוך בגרסתו ותשלול את גרסת המתלונן, התשתית הראייתית שניצבה בפני היחידה החוקרת באותה עת לא חיבה החלטה לכפות על המגשר להעיד בניגוד לרצונו. בפני היחידה החוקרת הייתה הודעתו המידית של המתלונן, שנתמכה בהתרשמות ישירה ובלתי אמצעית של החוקר מהחבלה שנגרמה לו, בתמונות החבלה, ובהמשך במסמכים רפואיים. כמו כן, הייתה בפני היחידה החוקרת הודעתו של עו"ד אלי הלם, כעד ראיה ישיר ומידי לאירוע, אשר תמכה בגרסת המתלונן. הגם שמדובר בבא כוחו של המתלונן, שהוא בעל עניין מסוים נגד הנאשם, הייתה רשאת היחידה החוקרת לראות בהודעה זו כראיה מחזקת ממשית. בהמשך, לאחר חקירת הנאשם, הייתה בפני היחידה החוקרת גם הודאתו של הנאשם עצמו באיום: "עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן בפרצוף", אשר, בנוסף להודאה באיום, גם מחזקת את טענת המתלונן באשר לתקיפה עצמה, שמהווה למעשה מימוש של האיום. נוסף על כל אלו, מהמזכר **ת/2**, אשר תעד את שיחה של פקד פקטור עם המגשר, עלה כי המגשר אמר לפקד פקטור כי אכן היו אלימות ותקיפה מצדו של הנאשם כלפי המתלונן, וזאת לכאורה באופן התומך בגרסת המתלונן (אציין כי אני מתייחס לדברי המגשר **בת/2** כראיה לאמיתות תוכנם, אלא רק כראיה לעצם אמירת הדברים לפקד פקטור, כבסיס לבחינת החלטות היחידה החוקרת במסגרת החקירה). בהינתן התשתית הראייתית האמורה לעיל, החלטת היחידה החוקרת שלא לכפות על המגשר להעיד בניגוד לרצונו ועל אף טענתו לחיסיון הייתה סבירה, והיא אינה עולה כדי רשלנות.

מאחר וכל הנימוקים האמורים לעיל עמדו בתוקפם גם לאחר סיום החקירה ועם העברת החומר ליחידת התביעות לצורך קבלת החלטה בדבר הגשת כתב אישום, סבורני כי גם החלטת יחידת התביעות שלא להורות על השלמת חקירה בדמות גביית הודעתו של המגשר הייתה סבירה גם כן, אף אם ניתן היה להחליט גם אחרת.

עוד סבורני, כי בחירת המאשימה שלא לחקור את המגשר אף לאחר החלטתו של בית המשפט (כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל), מיום 4.12.16, בראשית ההליך המשפטי, הייתה סבירה באותה העת, אף אם ניתן היה להחליט גם אחרת לאור החלטת בית המשפט והערותיו לגבי הספק באשר לתחולת החיסיון במקרה דנן ובאשר להשלכות הראייתיות האפשריות. ראשית, גם בשלב זה עמד המגשר על סירובו להעיד ועל טענתו לחיסיון, ומכאן שעל מנת לחקרו היה צורך לכפות עליו לעשות כן בניגוד לרצונו. שנית, בית המשפט לא קבע בהחלטתו מפורשות שלא חל חיסיון במקרה דנן והוא אף לא חייב את המאשימה לחקור את המגשר. על כן, באותה העת, המצב המשפטי בסוגיית תחולת החיסיון במקרה דנן נותר מורכב ולא חד משמעי, כאשר עמדת המגשר נותרה שהחיסיון חל על ההליך עצמו וחל בנסיבות המקרה דנן גם על האירוע נשוא כתב האישום, ולא הייתה החלטה שיפוטית חד משמעית המורה אחרת. לכן, בחירתה של המאשימה שלא לכפות על המגשר הטוען לחיסיון למסור את עדותו גם בשלב זה הייתה בחירה סבירה. שלישית, התשתית הראייתית נותרה באותו שלב כפי שהייתה עם סיום החקירה, כפי שפורט

לעיל. רביעית, ככל שהנאשם סבר שעדות המגשר היא חיונית לצורך בירור האמת, לעשיית צדק ולהוכחת חפותו, בשלב זה רשאי הנאשם היה להודיע, כפי שאכן עשה בהמשך, כי בכוונתו לזמן את המגשר לעדות כעד הגנה. במצב כזה יכול הנאשם לבקש מבית המשפט לקבוע כי לא חל חיסיון ולחייב את המגשר להעיד, ואז עדותו הייתה נשמעת ונלקחת בחשבון על ידי בית המשפט בהכרעתו. מכאן, שבחירת המאשימה, לאחר שקילת הדברים והתייחסות להחלטת בית המשפט מיום 4.12.16, שלא לחקור את המגשר, בניגוד לרצונו ולטענתו לחיסיון, הייתה סבירה, בנסיבות באותה העת, ולא עלתה כדי רשלנות.

יש לזכור כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.

102. העובדה שבהמשך ההליך ביקשה המאשימה להעיד את המגשר כעד מטעמה אין בה כדי ללמד שהחלטת המשטרה שלא לחקור את המגשר בשלב החקירה ובחירת המאשימה שלא לחקור אותו גם לאחר החלטת כבוד השופט דרואן-גמליאל הן בלתי סבירות ומהוות מחדל, וזאת מאחר שבשלב בו ביקשה המאשימה להעיד את המגשר כעד מטעמה הנסיבות היו שונות לחלוטין מהנסיבות בראשית ההליך. ראשית, המאשימה ביקשה להעיד את המגשר כעד מטעמה רק לאחר שניתנה החלטה ברורה, מפורשת ומנומקת של בית המשפט באשר לאי תחולתו של חיסיון בנסיבות המקרה דנן (על סמך הסכמת שני הצדדים, בעדויותיהם בבית המשפט, לוותר על החיסיון), בעוד שקודם לכן המצב המשפטי היה מורכב ולא ברור, ולא הייתה כל החלטה שיפוטית ברורה, מפורשת וקונקרטית לפיה לא חל חיסיון במקרה דנן. שנית, בקשת המאשימה להעיד את המגשר כעד מטעמה הועלתה לאחר שבית המשפט הביע את דעתו באופן ברור, במסגרת החלטתו בעניין תחולת החיסיון, כי נוכח טענות ההגנה (לפיהן עדות המגשר תתמוך בגרסת הנאשם ותיסייע לזיכוי) וזכותו של הנאשם להליך הוגן מדובר בעדות חשובה וחיונית, אשר שמיעתה תתרום לבירור האמת ולעשיית הצדק. שלישית, המאשימה ביקשה להעיד את המגשר כעד מטעמה רק לאחר השתלשלות עניינים ייחודית. כאמור, המגשר זמן תחילה להעיד כעד מטעם ההגנה. בהמשך, לאחר מתן החלטת בית המשפט בעניין אי תחולת החיסיון (לאור ויתור שני הצדדים על החיסיון, כפי שתועד בפרוטוקול) ולאחר שהמאשימה הביעה את עמדתה שיש צורך בשמיעת העדות בבית המשפט חלף מתן תשובות בכתב, הודיעה ההגנה לפתע כי היא מוותרת על עדות המגשר כעד מטעמה, אך הביעה נכונות שהמגשר יעיד כעד תביעה, ככל שהמאשימה תבקש זאת בתוך זמן מוגבל, והצהירה כי הנאשם עדיין מוותר על החיסיון (ומכאן עלה כי ההגנה עדיין עמדה על חשיבות עדות המגשר להוכחת חפות הנאשם). לאחר שבית המשפט הבהיר למאשימה כי לא ניתן לחייב את ההגנה לזמן את המגשר לעדות מטעמה, ובהמשך להחליט בעניין החיסיון וחשיבות שמיעת העד בנסיבות - רק אז, בעקבות הבהרת בית המשפט, ביקשה המאשימה להעיד את המגשר כעד מטעמה למען חקר האמת ועשיית הצדק (אף תוך ויתור על האפשרות לחקרו נגדית ומבלי לדעת מהו צפוי להעיד), ובית המשפט נעתר לכך, ללא התנגדות ההגנה בסמוך לאחר מכן. מכאן, נוכח שינוי הנסיבות באופן מהותי, אין בבקשת המאשימה להעיד את המגשר כעד מטעמה בשלב זה כדי ללמד על כך שהחלטותיה הקודמות שלא לחקור את המגשר היו בלתי סבירות והיוו מחדל. כל החלטה הייתה סבירה ובמקומה, בזמן ובנסיבות שהיו רלוונטיות באותה העת.

בהמשך לכך, אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה מהחלטת בית המשפט להורות על שמיעת עדותו של המגשר כעד מטעם המאשימה עולה כי אף בית המשפט סבור שללא שמיעת גרסת המגשר נותר ספק באשמת הנאשם. החלטת בית המשפט להורות על שמיעת עדותו של המגשר כעד מטעם המאשימה ניתנה, כאמור, לאחר שהמגשר זמן כעד הגנה, נוכח טענת ההגנה כי עדות המגשר תתמוך בגרסת הנאשם ותביא לזיכוי, לאחר ההחלטה כי לא חל במקרה דנן חיסיון, ולאחר שההגנה חזרה בה מבקשתה להעיד את המגשר מטעמה והמאשימה ביקשה להעידו מטעמה. כמו

כן, החלטת בית המשפט לא ניתנה בשל כך שבית המשפט סבר בתום פרשת התביעה כי אין בראיות המאשימה פוטנציאל לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליה בהליך פלילי מבלי שיוותר ספק סביר. החלטת בית המשפט והקביעות בדבר חשיבות עדות המגשר, מרכזיותה וחיוניותה, ניתנו בשל טענתו העקבית של הנאשם כי עדות המגשר תביא לזיכוי, מתוך רצון לשמור על זכותו של הנאשם להליך הוגן, ומתוך רצון לחתור לגילוי האמת ולעשיית צדק, קודם כל לטובתו של הנאשם עצמו, והכל בשים לב לכך שמדובר בעד ראיה, ישיר, מידי, אובייקטיבי וניטרלי. מכאן, שאין ללמוד כלל ועיקר מהחלטת בית המשפט כי בית המשפט סבור שללא גרסת המגשר נותר ספק סביר באשמת הנאשם.

103. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, **אינני סבור כי אי חקירת המגשר במסגרת דן עולה כדי מחדל חקירתי ממשי, המקים ספק סביר באשמת הנאשם.**

104. זאת ועוד, אף אם אקבל כי בראשית הדרך ניתן היה לטעון שמדובר במחדל חקירתי בעל משמעות, נוכח טענות הנאשם כי יש בעדות המגשר כדי לתמוך בגרסתו ולהביא לזיכוי ובשים לב לטיב העדות, הרי שבהינתן הנסיבות הייחודיות שהתפתחו במהלך המשפט בנוגע לקבלת גרסת המגשר, ולאחר שמיעת כלל הראיות והקביעה כי יש להעניק משקל ראייתי ממשי לעדויות המאשימה ולראיותיה ומנגד כי לא ניתן להעניק משקל ראייתי ממשי לעדות הנאשם - עם תום המשפט, לא ניתן לטעון עוד כי מדובר במחדל בעל משמעות המקים ספק סביר, שכן בסופו של יום המסקנה היא כי המחדל אינו כה חמור, ואינו פוגע בראיות התביעה או מקפח את הגנת הנאשם ומקשה עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת.

בהמשך לאמור לעיל, לאחר מתן ההחלטה שלא חל חיסיון במקרה דנן לאור ויתור הצדדים על החיסיון, ולאחר זימון המגשר להעיד כעד מטעם המאשימה, העד התייצב בבית המשפט. העד החל להעיד עדות עניינית ולענות לשאלות התובע. מיד לאחר שהנאשם נוכח כי המגשר מעיד עדות עניינית ועומד לספר כל מה שראה ושמע באירוע, ביקש הנאשם להתנגד להמשך שמיעת עדות העד כעד מטעם המאשימה בשלב זה. לאחר שבית המשפט הבהיר כי עדות העד תישמע, הודיע לפתע הנאשם כי הוא חוזר בו מוויתורו על חיסיון הליך הגישור. בית המשפט נתן לנאשם הזדמנות לשקול את עמדתו פעם נוספת ואת השלכותיה הראייתיות (לרבות לעניין הטענה למחדל חקירתי), בשים לב לכך שהוא זה שטען לכל אורך הדרך שעדות המגשר תתמוך בגרסתו ותוביל לזיכוי, אך הנאשם עמד על דעתו ועל סירובו לוותר על חיסיון הליך הגישור. כתוצאה מעמדתו זו של הנאשם לא נשמעה עדותו של המגשר בסופו של דבר. מאחר שהמגשר כבר התייצב להעיד, עמד על דוכן העדים והחל כבר להעיד, הרי ששמיעת עדותו לא הייתה כרוכה בעוד עיכוב ממשי או בעינוי דין נוסף לנאשם. הנאשם לא סיפק כל הסבר המניח את הדעת לשינוי המפתיע בעמדתו שהוביל לאי שמיעת עדות המגשר. בנסיבות האמורות, לאור התנהלותו של הנאשם בהליך, ממנה ניתן היה ללמוד לכאורה על חשיבותה הרבה של שמיעת עדות המגשר עבורו, ונוכח היות הנאשם עו"ד ששמו הטוב חשוב לו כך שבוודאי יעדיף זיכוי מלא על פני זיכוי מחמת הספק - טענת הנאשם כי חזר בו מוויתורו על החיסיון מכיוון שהוא מסתפק בזיכוי מחמת הספק ולא מעוניין בזיכוי מלא, כאשר לא הייתה כל מניעה לשמוע את עדות המגשר שכבר עמד על דוכן העדים ושמיעת עדותו לא הייתה כרוכה בעיכוב ממשי או בעינוי דין נוסף, היא טענה בלתי משכנעת. בנוסף, אילו הנאשם אכן היה סבור, כטענתו, כי די לו בשלב זה בזיכוי מחמת הספק נוכח מחדלי החקירה וכי לכן הוא מעוניין לחזור בו מוויתורו על החיסיון, היה עליו להודיע זאת מיד לאחר שנקבע כי המגשר יעיד כעד מטעם המאשימה, אך הנאשם לא עשה זאת ובמקום הוא בחר להמתין להתייצבות המגשר לעדות, ורק לאחר שנוכח שהמגשר מתכוון למסור עדות עניינית ולספר כל מה שראה ושמע, ולאחר שבית המשפט הודיע כי עדות העד תישמע חרף התנגדות ההגנה להעדתו כעד מטעם המאשימה באותו השלב, הודיע הנאשם שהוא חוזר בו מוויתורו על החיסיון. גם התנהלות זו הופכת את נימוקו של הנאשם לחזרתו בו מוויתורו על החיסיון לבלתי משכנע. גם טענה כי

הנאשם התנגד לעדות המגשר מאחר שלא ידע מה הוא צפוי להעיד, מצב שלא היה מתרחש אילו המגשר היה נחקר מראש במשטרה, אינה משכנעת במקרה דנן, שכן המגשר היה אמור להעיד מלכתחילה כעד מטעם ההגנה ובשלב זה רשאית הייתה ההגנה לשוחח עמו לקראת העדות.

על כן, אף אם בראשית הדרך ניתן היה לטעון כי מדובר במחדל חקירתי בעל משמעות, נוכח טענות הנאשם כי יש בעדות המגשר כדי לתמוך בגרסתו ולהביא לזיכויו ונוכח טיב העדות, הרי שבהינתן הנסיבות האמורות שהתפתחו במהלך המשפט, ולאחר הקביעות בעניין משקל ראיות המאשימה וההגנה, עם תום המשפט לא ניתן לטעון עוד כי מדובר במחדל בעל משמעות המקים ספק סביר, שכן הסתבר כי המחדל אינו כה חמור, ואינו פוגע בראיות התביעה או מקפח את הגנת הנאשם ומקשה עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת. המגשר התייצב להעיד בבית המשפט והחל למסור את עדותו העניינית והתכוון לספר את אשר ראה ושמע באירוע. בכך היה כדי לצמצם ואולי אף לאיין את המחדל, באופן פשוט ונגיש, ומבלי לגרום לעיכוב נוסף או לעינוי דין נוסף. אולם, בסופו של יום עדות המגשר לא נשמעה אך ורק בעקבות עמדת הנאשם עצמו, אשר במו ידיו מנע את תיקון תוצאות המחדל ומנע מבית המשפט את האפשרות לשמוע את עדות המגשר. התנהלות הנאשם, שהיא זו שמנעה בסופו של יום את השמעת גרסת המגשר בפני בית המשפט, ללא כל הצדקה ומבלי ששמיעת העדות הייתה כרוכה בעיכוב או בעינוי דין נוספים, חותרת תחת הטענה לפיה אי חקירת המגשר במשטרה מהווה מחדל חקירתי מזכה. בנסיבות אלו, ולאחר הקביעות באשר למשקל הראייתי הניכר שיש להעניק לעדויות המאשימה ולראיותיה ומנגד באשר למשקל הראייתי המוגבל שניתן להעניק לעדות הנאשם ולראיות ההגנה - לא ניתן לקבל טענה כי מדובר במחדל חקירתי המקים ספק סביר.

105. באשר לטענת ההגנה בעניין **השיהוי** בחקירת הנאשם, סבורני כי אין מדובר בשיהוי ובוודאי שלא בשיהוי לא סביר. הקצין הממונה על החקירה, פקד יניב פקטור, העיד כי מאחר שהנאשם הוא עורך דין התחנה נדרשה לקבלת אישורים מגורמי המחוז לשם חקירתו באזהרה כחשוד, שבלעדיהם לא ניתן היה לחקרו, והתחנה פעלה ביעילות להשגת האישורים, ולאחר השגת האישורים הנאשם זומן ונחקר. אני מקבל את הטענה כי פרק זמן של כשלושה וחצי חודשים הוא סביר לצורך קבלת האישורים האמורים, בהינתן כלל הנסיבות שתוארו בעדותו של פקד פקטור, לרבות הצורך בהעברת התיק כולו לבחינת הגורמים המוסמכים, ובהינתן אילוצי העבודה האחרים, כגון קדימות לתיקי חקירה אחרים, כגון תיקי עצורים. מאחר שמדובר בעיכוב בלתי נמנע הרי שלא ניתן לומר שאי ביצוע פעולות חקירה שלא ניתן היה לבצען לאחר חקירת הנאשם נוכח חלוף הזמן, כגון בדיקת מצלמות מחוץ לחדר הגישור, תשאול אנשים במקום, ובדיקת הנוזל שנצפה על פניו של המתלונן בעת הגשת התלונה, מהווה מחדל חקירתי ממשי. נוסף לכך, לאור הראיות והעדויות בתיק, סבורני כי גם לגופו של עניין לא מדובר במחדל חקירה או במחדלים שגרמו לנזקים ראייתיים, היות ולא מדובר בפעולות שהיה הכרח לבצען או שאי ביצוען גרם לנזק ראייתי ממשי. על פי ההגנה פעולות החקירה שלא בוצעו נוכח השיהוי נועדו לבדוק את הטענה כי המתלונן חבל בעצמו במכוון, נחבל בשגגה או ששפך על פניו חומר הנחזה לדם. קודם לכן ניתחתי טענות אלו והגעתי למסקנה כי הן בלתי סבירות בעליל. מכאן, שבנסיבות העניין והטענות לא היה הכרח חקירתי לבדוק את המצלמות מחוץ לחדר הגישור או לתשאול אנשים במקום או לבדוק את הנוזל שנצפה על פניו של המתלונן, ואי ביצוע פעולות אלו לא גרם לנזק ראייתי ממשי. יצוין עוד כי החוקר שחקר את המתלונן התרשם, על סמך ניסיונו, כי המתלונן אכן נחבל ודימם, וההגנה לא ביקשה לחקור את החוקר אודות התרשמותו זו. כמו כן, כשעתיים לאחר האירוע נבדק המתלונן בבית החולים והרופאים שבדקו אותו קבעו כי אכן מדובר בחבלה שהצריכה הדבקה. מכאן, שהטענה כי לא מדובר בדם היא בלתי סבירה בעליל, כך שאי בדיקת החומר על פניו של המתלונן לא מהווה מחדל והיא לא יצרה נזק ראייתי.

106. באשר לטענת ההגנה למחדל חקירתי בגין **אי ביצוע פעולות חקירה מתבקשות והכרחיות** - לרבות ביקור בזירת האירוע, בדיקת האפשרות הטכנית להטחת המכה בפני המתלונן מעבר לשולחן שהיה במקום, תפיסת הקנקן ובדיקת האפשרות הפיסית לגרימת החבלה הנטענת מקנקן זה, ובדיקת היריבות בין הצדדים והמניע של המתלונן ובא כוחו להעליל אשמת שווא על הנאשם - סבורני כי אי ביצוע הפעולות לא מהווה מחדל חקירתי ממשי, היות ולא מדובר בפעולות שאילו בוצעו היה בכוחן כדי לתמוך בגרסת הנאשם, לפגום בגרסת התביעה או להקים ספק סביר באשמת הנאשם, וזאת נוכח כלל הראיות והעדויות במשפט. ברי כי לא כל חקירה מחייבת ביקור מז"פ ו/או חוקר בזירת האירוע, וכי רק אם יש צורך חקירתי ממשי בהגעה לזירה יש מקום לעשות כן. במקרה דנן, בשים לב להודעות שמסרו המתלונן, עו"ד הלם והנאשם במשטרה, לא היה כל צורך חקירתי בהגעה לזירה לצורך איסוף ראיות או התרשמות, שכן, למעשה, הצדדים לא היו חלוקים ביניהם באשר למאפיינים העיקריים והחשובים של הזירה. גם טענת הנאשם לפיה נוכח רוחב השולחן לא הייתה אפשרות טכנית/פיסית להטחת המכה בפני המתלונן בנטען בתלונה, לא חייבה הגעה לזירה לצורך בדיקת השולחן והאפשרות הטכנית להטחת המכה, מאחר שאף אם רוחב השולחן היה כטענת הנאשם עדיין יכול היה הנאשם להטיח את המכה בפניו של המתלונן באם רכן לעברו קדימה (כפי שגם העידו המתלונן ועו"ד הלם בבית המשפט). זאת ועוד, גם דברי המגשר לפקד פקטור **בת/2**, שאישר לכאורה את האלימות והתקיפה, תמכו בהיעדר הצורך בהגעה לזירה (ושוב אדגיש כי איני מתייחס לדברי המגשר **בת/2** כראיה לאמיתות תוכנם אלא רק כראיה לעצם אמירתם לפקד פקטור, כבסיס לבחינת החלטות היחידה החוקרת). בדומה, סבורני כי לא היה כל ערך חקירתי בתפיסת הקנקן ובדיקת האפשרות הפיסית לגרימת החבלה הנטענת מקנקן זה, וזאת מאחר שלא הייתה מחלוקת כי מדובר בכד פלסטיק מלא במים, מאחר וכד פלסטיק מלא במים יכול לגרום לחבלה הנטענת (כפי שאף העידו הרופאים), ונוכח דברי המגשר לפקד פקטור **בת/2**. כך, סבורני כי גם לא היה צורך לבצע פעולות חקירה לבדיקת היריבות בין הצדדים והמניע של המתלונן ובא כוחו להעליל אשמת שווא על הנאשם, שכן היריבות בין הצדדים אינה שנויה במחלוקת והיא אף הייתה ידועה למשטרה מהודעות הצדדים עצמם. מכאן, אינני סבור כי אילו בוצעו הפעולות האמורות היה בכוחן כדי לתמוך בגרסת הנאשם ולשלול את גרסת המתלונן, ומכאן שאין מדובר במחדל חקירה ממשיים המקימים ספק סביר באשמת הנאשם.

לא למותר לשוב ולהזכיר כי השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.

107. מעבר לצורך, סבורני כי אף אם מדובר במחדל חקירה מסוימים, הרי שאין מדובר במחדלים המביאים לזיכוי הנאשם, אף בהצטברותם יחדיו. לאחר בדיקה פרטנית של המקרה דנן, ובהתחשב בתשתית הראיות הקיימת בתיק, תוך בחינת מכלול הראיות, המחדלים אינם כה חמורים ואינם פוגעים בראיות התביעה או מקפחים את הגנת הנאשם ומקשים עליו להתמודד עם ראיות התביעה או להוכיח את גרסתו במידה כה ניכרת עד כי הם עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמת הנאשם.

108. אשר על כן, אני קובע כי **במקרה דנן לא התקיימו מחדלי חקירה או נזק ראייתי, אשר יש בכוחם להקים ספק סביר בדבר אשמת הנאשם.**

סיכום ממצאי מהימנות ומשקל

109. לאחר בחינת כלל הראיות שהוגשו וכלל העדויות שנשמעו במשפט, ולאחר בחינת כלל טענות הצדדים,

לרבות טענות ההגנה למחדלי חקירה ולנזק ראייתי - אני קובע כי **המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בהליך פלילי והוכיחה מעל ומעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום וגרם למתלונן לחבלה המתוארת בכתב האישום** (למעט טעות שולית, בסוגיה משנית שאינה שנויה במחלוקת, בכך שהנאשם ייצג את עצמו בהליך הגישור ולא ייצג צד אחר כפי שנטען בכתב האישום).

ניתוח התקיימות יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום

עבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק

110. סעיף 192 לחוק קובע כי **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלא ושל אדם מאחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

111. היסוד העובדתי של העבירה מורכב מרכיב התנהגותי של "איום" ומרכיב נסיבתי של "כלפי אדם". "האיום" מוגדר כאיום רציני וממשי, בעיני האדם הסביר, ב"פגיעה", "שלא כדין", "בגופו...". איום הוא הטלת פחד, חרדה או אימה, בלבו של אדם רגיל, מפני רעה צפויה שיש בו כדי לפגוע באחד הערכים המפורטים בסעיף.

על יסוד קביעתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את היסוד העובדתי של עבירה זו. המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, הן מעדויות המתלונן ועו"ד אלי הלם, שנמצאו כבנות משקל, והן מהודאתו של הנאשם בחקירת המשטרה, **ת1**, הודאה שאותה מצאתי לקבל כראיה בת משקל לחובת הנאשם תוך דחיית טענות ההגנה לגביה, כי הנאשם אמר למתלונן, במהלך הוויכוח ביניהם כי **"עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן לפרצוף"**. מילים אלו מהוות איום ברור, מפורש, רציני וממשי, באשר יש בהן להטיל פחד, חרדה או אימה בלבו של כל אדם סביר. מתוכן האיום, כמו גם ממכלול הנסיבות ותיאור השתלשלות העניינים על ידי כל הצדדים, האיום מתייחס בבירור ל"פגיעה שלא כדין בגופו" של המתלונן. בכך מתקיים הרכיב ההתנהגותי. האיום כוון כלפי המתלונן ונאמר בפניו ועל כן מתקיים גם הרכיב הנסיבתי "כלפי אדם". האיום אכן מומש מיד לאחר מכן, כאשר הנאשם אכן פגע בגופו של המתלונן.

112. היסוד הנפשי של העבירה מורכב ממודעות להתנהגות המאיימת וממודעות לטיב הנסיבות, וכן מכוונה "להפחיד את האדם או להקניטו", קרי מטרה או שאיפה להשיג את היעד של הפחדה או הקנטה.

על יסוד קביעתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח גם את היסוד הנפשי של עבירה זו. מכלול הנסיבות ותיאור השתלשלות העניינים על ידי כל הצדדים טרם השמעת האיום, לרבות הוויכוח שפרץ בין הנאשם לבין המתלונן וההקנטה של המתלונן את הנאשם, מלמדים כי הנאשם היה מודע היטב לכך שדבריו מהווים איום והיה מודע היטב כי האיום הוא "כלפי" המתלונן, וכן כי הנאשם התכוון ושאל להפחיד או להקניט את המתלונן. העובדה שמיד לאחר מכן האיום אכן מומש והנאשם הטיח בעוצמה את הקנקן בפניו של המתלונן וגרם לו לחבלה מחזקת את המסקנה שהנאשם היה מודע לכך שדבריו מהווים איום ולכך שהאיום הוא לפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן, כמו גם את המסקנה שהנאשם התכוון להפחיד ולהקניט את המתלונן.

113. לפיכך, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע עבירה של איזום,
לפי סעיף 192 לחוק.

עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק

114. סעיף 380 לחוק קובע כי "התוקף חבורו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".

115. היסוד העובדתי של העבירה מורכב מרכיב התנהגותי של "תקיפה" (המוגדר בסעיף 378 לחוק), מרכיב נסיבתי - "חבור" (אדם אחר), מרכיב תוצאתי של "חבלה של ממש" (המוגדר בסעיף 34 כד לחוק ובפסיקה כפגיעה גופנית מוחשית כלשהי), ומקשר סיבתי בין התקיפה לבין החבלה.

על יסוד קביעתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום וגרם למתלונן את החבלה המתוארת בכתב האישום, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את היסוד העובדתי של עבירה זו.

הטחת קנקן המים בעוצמה בפניו של המתלונן, שלא כדין ובניגוד להסכמתו, מהווה מעשה "תקיפה" של "חבור", בהתאם להגדרות הדין. החתך שנגרם למתלונן באפו, אשר הצריך טיפול בבית החולים, מהווה "חבלה של ממש", בהתאם להגדרות הדין. הקשר הסיבתי בין התקיפה לבין חבלה זו הוכח מעל לכל ספק סביר מכלל ראיות המאשימה, ובכלל זה מעדות המתלונן, מעדות עו"ד אלי הלם, שנמצאו על ידי כבנות משקל ממש, מתמונות החבלות - ת/3 ות/5, מהתרשמות החוקר שחקר את המתלונן מיד בסמוך לאחר האירוע כמתועד בנ/1, מהמסמכים הרפואיים ת/4 ות/6, ומעדויות הרופאים בן דב ויואכים.

116. היסוד הנפשי של העבירה מורכב ממודעות להתנהגות, לנסיבה, ולתוצאה, ומפזיזות כלפי אפשרות התרחשות התוצאה. על יסוד קביעתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום וגרם למתלונן את החבלה המתוארת בכתב האישום, ועל יסוד העדפת גרסאות המתלונן ועו"ד הלם על פני גרסת הנאשם, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח גם את היסוד הנפשי של עבירה זו.

ממכלול הראיות, לרבות מעדויות המתלונן ועו"ד אלי הלם, שנמצאו כבנות משקל ממש, ניתן ללמוד על התפתחות העניינים במסגרת ישיבת הגישור שקדמה להטחת הקנקן בפניו של המתלונן - על הוויכוח שפרץ בין הנאשם לבין המתלונן, על ההקנטה של המתלונן את הנאשם, על תגובתו של הנאשם שכללה איום בהטחת הקנקן בפניו של המתלונן, ועל התרסתו של המתלונן בתגובה לאיום. כל אלו מבססים כדבעי את מודעתו של הנאשם למעשה התקיפה בדרך של הטחת קנקן המים בעוצמה בפניו של המתלונן, את מודעתו לנסיבה, את מודעתו לחבלה שגרם למתלונן כתוצאה מהטחת הקנקן בפניו ואת פזיזותו כלפי התרחשות תוצאה זו. חזקה כי אדם המטיח בעוצמה קנקן מים בפניו של זולתו מודע לאפשרות שתיגרם לזולת חבלה של ממש כתוצאה מהמעשה, וכן בנסיבות המקרה ברי כי הנאשם היה לפחות פזיז ביחס לאפשרות שייגרם למתלונן חתך מדמם באף כתוצאה ממעשהו.

כאמור לעיל, גם הודאתו של הנאשם במסגרת ת/1 בכך שאיים על המתלונן כי "עוד מילה אחת ואתה חוטף את הקנקן לפרצוף", הודאה שאותה מצאתי לקבל כראיה ברת משקל לחובת הנאשם תוך דחיית טענות ההגנה לגביה, מבססת כדבעי את מודעתו לתקיפה, לנסיבה, ולחבלה, וכן את פזיזותו ביחס לאפשרות התרחשות התוצאה, שכן במסגרת האיום הנאשם הודיע מפורשות מה בכוונתו לעשות למתלונן ולאחר מכן מימש את האיום במדויק.

117. לפיכך, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה שלא יוחסה לו בכתב האישום - עבירת חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק

118. כתב האישום מייחס לנאשם, כאמור, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בדמות "חתך על פני גשר האף משמאל, אשר הצריך טיפול הדבקה בבית חולים".

119. במהלך ההליך הודיעה המאשימה כי תבקש בסיכומיה להרשיע את הנאשם גם בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה, וזאת מאחר והוכח במהלך שמיעת הראיות כי הטחת הקנקן גרמה למתלונן לא רק לחבלה של ממש בדמות חתך שהצריך הדבקה אלא היא גם גרמה למתלונן לחבלה חמורה בדמות שבר באף. בסיכומיה, שבה המאשימה ועתרה להרשיע את הנאשם בעבירה זו נוכח העובדות שהוכחו במהלך המשפט.

120. הנאשם התנגד לעתירה זו של המאשימה בטענה כי לא הוכח שמעשיו גרמו למתלונן לשבר באף, וכי אף אם הוכח שהיה לנאשם שבר באף בעת בדיקותיו לא הוכח שמעשיו הנאשם הם שגרמו לשבר.

כמו כן, טען הנאשם כי לא עלה דבר חדש במהלך שמיעת הראיות.

החוק והפסיקה בעניין בקשה להרשעה בעבירה שלא נכללה בכתב האישום

121. הוראת החוק הרלוונטית לבחינת עתירת המאשימה היא הוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, שעניינה

הרשעה בעבירה על פיעובדות שלא נטענו בכתב האישום: **"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בהנתן לתהמן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".**

122. על פי הפסיקה הוראת חוק זו באה להבטיח שתי תכליות המונחות ביסוד ההליך הפלילי - הגנה על זכות הנאשם למשפט הוגן והצורך לחשוף את האמת, ויעשה בה שימוש בזהירות רבה, ותוך הפעלת שיקול דעת מצד בית המשפט (ע"פ 4977/92 ג' ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690; ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין (פורסם בנבו, 4.9.07)).

החובה לאפשר "הזדמנות סבירה להתגונן" נועדה להבטיח את יכולתו של הנאשם להתמודד עם הקושי הנובע מחסורו של טיעון עובדתי בכתב האישום. לצורך בחינת התקיימות "הזדמנות סבירה להתגונן" יש לבחון בחינה טכנית-פרוצדוראלית, קרי האם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה לחקור עדים, להביא ראיות וכד', ובחינה מהותית, קרי האם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה לגבש ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה שעובדותיה לא נטענו בכתב האישום (ע"פ 9256/04 יוסף נוי נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2), 172).

הכרעה בבקשה

123. לאחר בחינת נסיבות המקרה דנן, ולאחר הפעלת שיקול דעת והקפדה על שימוש זהיר בסמכות לפי סעיף 184, אני מוצא לדחות את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, מאחר שסבורני כי הדבר לא יהיה צודק והוגן בנסיבות וכי ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני עבירה זו.

124. ראשית, הטענה כי נגרם למתלונן שבר באף כתוצאה מתקיפת הנאשם לא הייתה טענה חדשה שלא הייתה מוכרת למאשימה טרם הגשת כתב האישום. כבר בהודעתו הראשונה של המתלונן במשטרה ביום האירוע (נ/2) הוא ציין כי לדעתו יש לא רק חתך אלא **"גם פגיעה בעצם"**. גם עו"ד הלם מסר בהודעתו במשטרה בסמוך לאחר האירוע כי מדובר ב"תקיפה חבלנית שגרמה לו לחתך ואולי למשהו בעצם אפו". גם מהמסמכים הרפואיים ת/4, שהיו בידי המשטרה טרם הגשת כתב האישום, עולה כי **"לא ניתן לשלול שבר אפי"**. כל אלו חייבו את המאשימה לבדוק ולברר, טרם הגשת כתב האישום, אף בדרך של השלמת חקירה (בדמות חקירת המתלונן פעם נוספת, פניה לגורמים הרפואיים, בקשת מסמכים רפואיים עדכניים וכו'), מהו האבחון הסופי בעניין החבלה שנגרמה לנאשם והאם אכן אובחן שבר באפו בסופו של דבר. מאחר שכתב האישום הוגש מספר חודשים לאחר האירוע, הרי שבעת הגשת כתב האישום כבר היה ידוע כי לנאשם נגרם שבר באף, ועל כן אילו בוצעה השלמת חקירה כנדרש ניתן היה להגיש את כתב האישום כשהוא כולל מלכתחילה תיאור של חבלה חמורה בדמות שבר באף. יתרה מכך, המתלונן עצמו העיד כי שלח בפקס למשטרה את המסמכים הנוספים של ד"ר יואכימס, ת/6, מהם כבר עולה כי אובחן אצל המתלונן שבר באף. מכאן, שבידי המאשימה היו בפועל, טרם הגשת כתב האישום, כל הראיות הדרושות לצורך הגשת כתב האישום כשהוא כולל מלכתחילה תיאור של חבלה חמורה בדמות שבר באף, ואין המדובר כלל ועיקר בהתפתחות מפתיעה או בהצגת ראיות או טענות חדשות תוך כדי ניהול ההליך בבית המשפט. בנסיבות אלו של התנהלות המאשימה, לא יהיה זה צודק והוגן לאפשר למאשימה לבצע "מקצה שיפורים" לכתב האישום תוך כדי ניהול ההליך ושמיעת הראיות, הגם שהדבר אפשרי מבחינה פורמאלית בהתאם להוראת סעיף 184 האמורה.

125. שנית, חרף האמור לעיל באשר להעברת החומר בדבר קיומו של שבר באפו של המתלונן למשטרה טרם הגשת כתב האישום, בכתב האישום לא נכלל שמו של ד"ר זהר יואכימס, הרופא שאבחן את השבר באפו של המתלונן, ברשימת עדי התביעה, ועל כן הוא העיד בסופו של דבר כעד הגנה, תוך שהוסכם על הגשת המסמך שערך, ת/6. כמו כן, ד"ר יואכימס ציין בעדותו כי ניתן להשיג את צילומי הרנטגן שנערכו למתלונן, השמורים במחשבי קופת החולים, אך אמר כי הוא לא הביא עמו מאחר שלא התבקש לעשות כן. בסופו של דבר הצילומים לא הוגשו ולא הוגשו. הנאשם אמנם לא הופתע מטענת השבר וחקר עדים סביב טענה זו, וכן ד"ר יואכימס העיד כעד מטעם ההגנה, אך לא מן הנמנע כי אילו ד"ר יואכימס היה מופיע ברשימת עדי התביעה ומעיד כעד תביעה, ואילו כל החומר הרלוונטי בעניינו, לרבות צילומי הרנטגן, היה מועבר מראש להגנה, הגנתו של הנאשם בעניין זה הייתה משתנה ובכך ייתכן שקופחה הגנתו. בנסיבות אלו סבורני כי האופן בו נגבתה עדותו של ד"ר יואכימס והיעדרם של מסמכים מלאים בעניין טענת השבר מעלים ספק שמא התרחשה פגיעה, גם טכנית-דיונית וגם מהותית, בהזדמנות הסבירה של הנאשם להתגונן מפני עבירת החבלה החמורה וטענת השבר. מכאן, בשים לב לחובה לעשות שימוש זהיר בסמכות לפי סעיף 184, סבורני כי אין זהו המקרה הנכון לעשות שימוש בסעיף זה. כמו כן, בשים לב להחמרה הממשית באישום, מדובר גם בתוצאה לא צודקת ולא הוגנת.

126. אשר על כן, **אינני נעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק.**

סוף דבר

127. אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בהליך פלילי והוכיחה כי הנאשם ביצע את מעשי האיומים והתקיפה המיוחסים לו בכתב האישום וכי הנאשם גרם בכך לחבלה הממשית המתוארת בכתב האישום, ברמה של מעל לכל ספק סביר.

128. מאחר שעובדות כתב האישום שהוכחו מקיימות את כל יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום - אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

על כן, לאחר שמיעת הראיות, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק, ובביצוע עבירה אחת של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים